

ΤΕΥΧΟΣ 151

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ' 3

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΡ. ΜΑΛΛΟΣΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' ΠΕΡΙΟΛΟΣ Γ'

6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ ΟΥΤΙΤΑΝ,,

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ 3.000.000 ΔΡΑΧ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 6 - 54

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33 ΤΗΛΕΦ. Ρ. 5-77

Γραφεία πορτώσεων εν ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τηλ. αριθ. 2-63.

Τηλεγραφική Διεύθυνσις :

«ΣΙΜΕΝΤΟΤΙΤΑΝ ΑΘΗΝΑΣ»

Τσιμέντα «Τιτάν» τύπου «Πορτλάν» (Ciment artificiel Portland) ανταποκρινόμενα εις τους αυστηροτέρους επισήμους κανονισμούς των πεπολιτισμένων Κρατών δι' έργα εκ Μπετόν πάσης φύσεως.

Βέτοι αιμέ λιμενικά, πλακοποιία, επιστρώσεις, υποστρώσεις οδών, κατασκευή πλινθών (τούβλων) και ογκολίθων (αγκωνάρια), πρέκια κτλ.

Τσιμέντο «Κέρωψ». Ειδική κονία, κατάλληλος διά την κατασκευήν οδραυλικών αμμοκονιαμάτων διά συνήθεις λιθοδομάς, ή πλινθοδομάς, αντικαθιστώσα με πλείστα όσα προτερήματα τα αμμοκονιάματα εξ ασβέστου.

Πολύ ταχύτερα πήξις. Ασυγκρίτως μεγαλειτέρα αντοχή, όθεν : Ταχύτης έκτελέσεως. Σημαντική ελάττωσις του πάχους των τοίχων, ήτοι : Κέρδος εις χρήσιμον μόν χωρόν και οικονομία εις εργατικά και όγκον λιθοδομής.

Συνιστάται ιδιαίτέρως δι' έργα λιμενικά.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ & ΛΙΠΛΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

33 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 33

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ ΕΙΣ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΚΩΜΟΠΟΛΕΙΣ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Χημικά Λιπάσματα. — Ειδικά σύνθετα λιπάσματα διαφόρων τύπων διά πάσαν έν γένει καλλιέργειαν και άπλā (άζωτούχα, υπερφωσφορικά, καλλιούχα),

Όξέα. — Θεϊκόν, Νιτρικόν, Υδροχλωρικόν, Θεϊκός σίδηρος, Περσπορίνη.

Είδη υελουργείου. — Υελοπίνακες κοινοί (τζάμια) έπιτραπέζια είδη. Φιάλαι πάντος είδους Δαμιζάναι κτλ.

Η Έταιρεία έχει ιδιαίτερον τμήμα ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΝ τό όποτον παρέχει δωρεάν, πρόφορικώς ή δι' αλληλογραφίας, πάσαν πληροφορίαν δι' όλα τά γεωργικά ζητήματα και εις κώς διά την χρήσιν των λιπασμάτων της.

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΤΟΣ Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 151

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΡ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

4 Νοεμβρίου 1927

Η χαρά, την οποίαν ήσθάνθη ο Βασιλικός Οίκος της Ελλάδος διά την άναγγελίαν των άρραβώνων της Α. Υ. της πριγκηπίσσης Ειρήνης μετά του Γερμανού πρίγκηπος, έσχεν άμεσον άπήχησιν εις την ψυχήν του Ελληνικού Λαού. Πανταχόθεν της Ελλάδος άπεστάλησαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα προς την Βασίλισσαν Σοφίαν και τους νεονύμφους, δείγμα της αγάπης και της συμπαθείας των ελλήνων και βεβαίωσης της πίστεως και της άφοσιώσεως αυτών. Ακόμη και αυτός ο Υπουργός της Δικαιοσύνης κ. Τουρκοβασίλης συνεχάρη τηλεγραφικώς την Βασίλισσαν Σοφίαν, υπογραφόμενος «ώς άφοσιωμένος θεράπων Υπουργός της Δικαιοσύνης».

Εις την πριγκηπίσαν Ειρήνην, άγλαδν καρπών του Βασιλικού Δένδρου και δλόκληρον την Βασιλικήν οικογένειαν ή «Νέα Εποχή» άπηύθυνεν θερμότατα συγχαρητήρια, εύχομένη πᾶσαν εύτυχίαν.

Τήν έναντίον του Ναύαρχου κ. Παύλου Κουντουριώτου, γόνου της Έθνικής Υδραϊκής οικογενείας, και νικητού της «Ελλης» — μόνον ως τοιοούτο θέλομεν ήμεις να τον λαμβάνωμεν υπό θρει — βδελυράν δολοφονικήν άπόπειραν σιγματίζομεν έξ όλης της συνειδήσεως ήμών. Η Βασιλόφρων παράταξις έλθοῦσα εις αδιάλλακτον αντίθεσιν προς τον Βενιζελισμόν και Δημοκρατισμόν ακριβώς ένεκα της παρ' αυτών έφαρμογής τοιούτων άπαισίων μεθόδων και μέσων έν τη χώρα ήμών, δεν είναι

δυνατόν ειμή αυτή πρωτίστως να έκφράξη την απόλυτον άποδοκιμασίαν της προς τάς πολιτικάς και κοινωνικάς έκδηλώσεις της μορφής αυτής. Και τοῦτο πράττομεν και ήμεις λόγω αρχών και συνειδήσεως. Έάν δε δύναται να προκύψη και δίδαγμα τι εκ της θλιβεράς ταύτης περιπτώσεως, και άν υπάρχουν εν Ελλάδι, άτομα και ομάδες, αι όποιαι έχουνσιν ανάγκην ιδιαίτέρως να προσέξωσιν εις αυτό, αυται νομίζομεν ότι έπρεπε ν' αναζητηθώσιν εις την αντίπαλον ήμών πολιτικήν παράταξιν, ή όποια παρουσίασε μέχρι τουδε, έν τῷ πολιτικῷ και κοινωνικῷ ανταγωνισμῷ, πολὺ άπαισιωτέρας και φοικαλεωτέρας της του Γκουσίου έκδηλώσεις. Δεν άπομένει δε ήδη και μετά την και κατά τοῦ Ναύαρχου κ. Κουντουριώτη άπόπειραν, ειμή ν' αναμετρήσωμεν άπό κοινοῦ, άπαντες οι εκ του πολιτικοῦ και ιδεολογικοῦ αλληλοσπαραγμοῦ διατηρησαντες σώας μέχρι τουδε τάς φρένας άμφοτέρων των πολιτικῶν παρατάξεων εις ποῖον κατήφορον και εις ποίαν άβυσσον δύναται να μάς οδηγήσῃ σὺν τῷ χρόνῳ ή διατήρησις και παράταξις της σημερι ής ψυχολογικῆς καταστάσεως του Ελληνικοῦ λαοῦ, της δημιουργηθείσης προ πάντων εκ της πολιτικῆς άναρχίας και του κοινωνιολογικοῦ αναρχισμοῦ.

Ο κ. Υπουργός της Γεωργίας καλεῖται ν' άπολογηθῇ επί τη βάσει των κειμένων νόμων διά την επιδιωκομένην παρ' αυτού άνατροπήν του αστικού καθεστώτος.

Ἡ πρὸς τὴν «ἀγροτιά» ἐγκύκλιος τῆς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως, δι' ἧς καλοῦνται οἱ Μακεδόνες ἀγροῖται νὰ ἐνισχύσουν τὸν κ. Ἀλεξ. Παπαναστασίου εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς «ἀγροτίας» καὶ κατὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης καὶ τῆς κεφαλαιοκρατίας ἀγῶνας του, ἀποτελεῖ κήρυγμα τῆς ἀνταρσίας καὶ ὑπονόμευσιν τοῦ ἀστικοῦ καθεστώτος. Ὁ κ. Παπαναστασίου, ἐνισχύων οὕτω τοὺς συγγενεῖς του κομμουνιστὰς βάλλει ἐναντίον τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὅποιον συμμετέχει καὶ ἀνάπτει τὴν θρυαλλίδα τῆς ἀνατροπῆς. Καλεῖται λοιπὸν νὰ ἀπολογηθῇ, ὥς κοινὸς κομμουνιστής, κατηγορούμενος καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ὥπλισαν τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, τῆς ὁποίας ἐνεφανίσθη πάλιν ἀμύντωρ, διὰ νὰ παρασύρῃ τοὺς ἀξιώματικούς εἰς νέον κίνημα ὑπὲρ τοῦ πολιτεύματος, ἐνῶ πράγματι ἐπιδιώκει τὴν κατὰληψιν τῆς περιποθῆς οὐ ἐξουσίας.

Καλεῖται συνεπῶς ν' ἀπολογηθῇ καὶ καλεῖται ἡ Βουλὴ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπολογίαν του διὰ τὴν κατηγορίαν ἐπὶ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν κομμουνιστῶν πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ ἀστικοῦ καθεστώτος.

Ο κ. Ἐμμ. Γεωργ. Μπαλτατζῆς, υἱὸς τοῦ δολοφονηθέντος ἀειμνήστου ἐπατρίδου πολιτικοῦ ἐκφράζει ἀπορίαν δι' ἐπιστολῆς του ἐν τῇ «Καθημερινῇ», σχετικῶς μὲ τὰ ἐναντίον τοῦ Κομμουνισμοῦ ἐπίσημα μέτρα, διὰ τὴν ἐξάρτησιν ὅλων μας ἀπὸ τὸ Κράτος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς Κοινωνίας ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν κίνδυνον, ἀφοῦ Κυβερνήσις ἐκπροσωποῦσα πράγματι τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ Κράτους, ἥτοι τὴν πραγματικὴν συνειδήσιν καὶ τὸ πραγματικὸν φρόνημα τοῦ Λαοῦ, δὲν ὑπάρχει σήμερον, δεδομένου τοῦ τρόπου καθ' ὃν προήλθεν ἡ ὑπάρχουσα, καὶ τῆς συμβατικῆς ὑποστάσεώς της. Θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ μὴ περιορισθῇ μόνον εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν συνθηκῶν, ἐξ ὧν προήλθεν ἡ σημερινὴ κυβερνήσις, ὥς ἐπραξεν ἐν τῇ πρὸς τὴν «Καθημερινήν» ἐπιστολῇ του, ἀλλὰ νὰ θέσῃ ἐπὶ πλέον πρὸς τῶν ἀναγκαστῶν του τὸ ἐρώτημα: Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ νομισθῇ ὅτι κυβερνώμεθα κοινοβουλευτικῶς, ὅτι κυβερνώμεθα ὑπὸ ὑπουργῶν διερχομένων τῆς

λαϊκῆς συνειδήσεως, ἀφοῦ εἰς τὴν μέχρη πρὸ ὀλίγου οἰκουμενικὴν, καὶ ἀπὸ τινος μόνον ἡμιοικουμενικὴν, αὐτὴν κυβερνοῦσιν, εἰς τὴν Βουλὴν αὐτήν, τὴν περιλαμβάνουσαν ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ ἀποχρώσεων, δὲν ἀπετολμήθη ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ ἐνὸς ἔτους καὶ πλέον ὑπόστασιν των, οὔτε κατὰ τύπους τοῦλάχιστον νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποκαταστάσεως τῆς μνήμης ἐπισήμους καὶ πανηγυρικῶς δολοφονηθέντων, ἐπ' ὀνόματι μάλιστα τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ Νόμου, πολιτικῶν ἀρχηγῶν καὶ προσώπων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀειμνήστος πατήρ του; Μετὰ τὸ τὸ σημεῖον πρωτίστως νομιζομενδὲς θὰ ἔπρεπε ν' ἀσχοληθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Παλτατζῆ.

Ο κ. Παπαναστασίου ἔσπευσε ν' ἀποφανθῇ, ὅτι ἡ ἀνάκρισις πρέπει νὰ στραφῇ καὶ «πέραν τῶν κομμουνιστικῶν κύκλων», ὅπως διευκρινίσῃ τὰ τῆς ἀποπείρας ἐναντίον τοῦ κ. Κουντουριώτου. Προφανῶς ἐννοεῖ τὸν ἀντιδημοκρατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος. Ἀνυπόμεθα βαδύτατα διὰ τοιαύτην ψυχολογικὴν καὶ διανοητικὴν ἐκδήλωσιν ἀρχηγῶν κόμματος, ἵκτους ἐὰν πρόκειται περὶ γοῖφου καὶ αἰνίγματος ἐκφράσεως, ἀλλὰ οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ εἰς τὰ δηλώσεις των ἐπὶ προφανῶν γεγονότων δὲν δύνανται νὰ εἶνε συμβολικοί. Ἄς μάθῃ ὁπωσδήποτε ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ὁ κ. Παπαναστασίου καὶ πᾶς τις ἄλλος, ἂν καὶ πρωτίστως αὐτὸς τὸ γνωρίζει ἄριστα τοῦτο—ὅτι ὁ βασιλόφρων κόσμος τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἐγκλήματος τὴν περάτωσιν τοῦ ἀγῶνος του, διότι ποτὲ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ δὲν ἐστηρίχθη εἰς τὸ ἐγκλήμα, ἀφοῦ δὲν προήλθεν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος. Μόνον οἱ ὀφείλοντες ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸ—εἰς ἀτελεύτητον τοῦτέστιν σειρὰν πολιτικῶν ἀτομικῶν καὶ ἐθνικῶν ἐγκλημάτων—τὴν πολιτικὴν των ὑπόστασιν, τὴν πολιτικὴν των στήριξιν καὶ τὴν πολιτικὴν των περισσῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, μόνον αὐτοὶ εἶνε μοιραίως καταδικασμένοι νὰ στρέφονται ἀρκῶς πρὸς ταύτας ὁδοὺς. Καὶ οὗτοι εἶνε οἱ πασίγνωστοι πλέον καὶ εἰς τὸ πανελλήνιον καὶ εἰς τὸν κόσμον ὅλον. Ὁ ἀντιβενιζελικὸς καὶ ἀντιδημοκρατικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος μὴ

θελήσας νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα» διὰ τοῦτο θὰ εἶχε κατὰ τὴν γνώμην μας ἀπόλυτον αἰτιολογίαν καὶ ἀσφαλὲς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς χώρας ἀπὸ μεγάλους ὀλέθρους, θὰ ἦτον ὑπεργελοῦς, ἐὰν ἐσκέπτετο νὰ τὸ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν κατόπιν ἐορτῆς καὶ ἐναντίον προσώπων, διὰ τὸ ὅποιον μόνον οἰκτιρῶν ἀνοχὴ ἐπιβάλλεται.

Ἀλλὰ πλὴν τούτου ὁ κ. Παπαναστασίου ἡσχολήθη μὲ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ δηλώσεις τοῦ κ. Τσαλδάρη καὶ τῶν φίλων του Βουλευτῶν, ὅς ἐπὶ τὸ στρατιωτικότερον ἐχαρακτήρισεν ὡς ὑπασιπιδίαι, ὑπὲρ τῆς Βασιλείας. Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ἀπειλῶν ὅτι θ' ἀποδιώξῃ τοὺς ἐπανεληθόντας ἀποστάτους ἐκ τοῦ στρατεύματος, ὡς ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ἦτο τιμάρων αὐτοῦ καὶ ὁ στρατὸς κτήμα του προέβη εἰς δηλώσεις καταδεικνύουσας ὅτι ἡ ἔξις τῆς ἀνταρσίας δὲν ἔπαισε νὰ διέπῃ τὰς σκέψεις του. Ἐτόνισεν ὅτι ἡ πολιτικὴ ὁμαλότης διακυβεύεται καὶ ἐπαναρχίζουν οἱ καθεστῶτικοι ἀγῶνες διὰ τῆς στάσεως ταύτης τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος, ὡς ἐὰν ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ πολιτεύματος, τοῦ στηριζομένου εἰς ἴσθον δημοψήφισμα ἔπαισε ποτὲ καὶ ὡς ἐὰν ἡ προσωρινὴ ἐκκεχειρία πρὸς ἀπόρριψιν τῶν ἐρειπέων, τὰ ὁποῖα συνεκόμισεν ἡ στρατοκρατία τῆς Δημοκρατίας, ἀπετέλουν κατάστασιν, ἥτις θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν κ. Παπαναστασίου καὶ τοὺς ὁπαδούς του νὰ ὀργιάζουν νὰ καλοῦν τὴν «ἀγροτιά» εἰς ἐξέγερσιν κατὰ τοῦ κεφαλαίου καὶ νὰ ζητοῦν νὰ περιορίσουν τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ τῆς Σπάρτης τοῦ Ἀργους καὶ τῆς Τριπόλεως κατὰ τοῦ κ. Κορυδύλη καὶ τῶν ὁμοίων του. Τὸ Λαϊκὸν κόμμα, συνεπῶς πρὸς τὴν ἱστορίαν του, οὐδέποτε παρητήθη τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἀποκατάστασιν νομίμου πολιτεύματος. Συνεπῶς αἱ αἰτήσεις τοῦ κ. Παπαναστασίου οὐδεμίαν ἔχουν θέσιν, ὅπως καὶ αἱ ἀπειλαὶ του περὶ ἀποδιώξεως ἐκ τοῦ στρατεύματος τῶν ἀρτί ἐπανεληθόντων ἀποστάτων. Ἐσχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν αἱ ἀπειλαὶ αὗται ἐπραγματοποιούντο, διότι θὰ καθίστατο δῆλον ὅτι ἡ ἐνωμία δὲν εἶνε προῖον τῆς Δημοκρατίας. αὐδὲ ἡ τάξις καὶ ἡ γαλήνη, ἀλλ' ὅτι ἡ ὅλη σημερινὴ κατάσταση οὐσιαστικῶς εἶνε ἀνταρσία καὶ ἀσθαιρεία, εἰς οὐδένα νόμον πενταρχοῦσα, ἀλλὰ διεπομένη ἀπὸ ἐχθρό-

τητα πρὸς πάντα μὴ μετέχοντα εἰς τὰ πρὸς δημιουργίαν αὐτῆς γενόμενα ἐγκλήματα. Ὁβίως ἡ κρίσις ἡ ἐσωτερικὴ ἐπανερχεται μᾶλλον ζωηρὰ καὶ ἀκόμη περισσύτερον πεισματώδης. Ὁ κ. Παπαναστασίου καλεῖται νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἀπειλάς του, διότι τότε καὶ μόνον θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἰσχυροὶ καὶ Βουλαὶ καὶ καθεστῶτα ὑπῆρξαν πάντοτε προσχήματα, ἀφ' ὅτου τὴν χώραν κυβερνᾷ ἡ ἀδικία καὶ τὸ ἐγκλήμα.

Λαμβάνονται μέτρα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀλλὰ ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ἀπὸ πολλοῦ ἐφηρμοσμένος παρ' ἡμῖν, ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ καὶ δόξῃ, ὡς πρὸς τινάς, σημαντικότητας δυστυχῶς, ἐκδηλώσεις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ βίου ἡμῶν. Ὁ Κομμουνισμὸς σημαίνει κυρίως ἀρπαγὴ, ἐκβίασις, λήστευσις, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ὑποθέτομεν νὰ δύναται νὰ ἐπάρξῃ ἀντιρρησης. Καὶ εἶναι ἐφηρμοσμένος ὑπὸ τὸ πρόσχημα προστασίας τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπὸ τὸ κάλυμμα ἐργατικῶν Νόμων. Ἡ Ἑταιρεία Χημικῶν Λιπασμάτων καὶ Προϊόντων, ἡ τεραστίως εὐεργετικὴ ἀποβάσας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ἄλλας ἀκούη χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ἔχει ἐν Πειραιεὶ ἰδίαν προβλήτα ἀμέσους εἰς τὰ ἀτμόπλοια φορτώσεως τῶν προϊόντων της καὶ ἐκφορτώσεως τῶν ὑλικῶν της. Ἀλλὰ ἡ «Συνεργατικὴ» ἠξίωσε νὰ πληρώσῃ καὶ ἡ Ἑταιρεία εἰς τοὺς φορτοεκφορτωτὰς τὰ ἀνάλογα ἐργατικά, ἔστω καὶ ἂν δὲν τοὺς χρησιμοποιοῦν ὁδῶς!! Ἡ ἀπάντησις ἦτο κλείσιμον τῶν ἐργοστασίων τῆς Ἑταιρείας ἐπὶ ἐν διάστημα, τὸ ὅποιον δύναται καὶ νὰ ἀναεσθῇ γι' ὅμιον πλέον καὶ ἀπείρου διαρκείας. Τὸ Κράτος ἐν τοῦτοις συζητεῖ ἀκόμη ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐκβιαστικῆς ἀπαιτήσεως τῆς Συνεργατικῆς καθὼς καὶ ἐπὶ πλείστων ἄλλων διόσεων, στηριζομένων ἐπὶ τῶν διαζοήτων νεοελληνικῶν Ἑργατικῶν Νόμων, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα καὶ ἡ κατεύθυνσις ἐπειδὴ δημοκρατικὴ καὶ ἀνταρτικὴ σκοπιμότης τοὺς ὑπηγόρευσε, καὶ ὀλιγώτερον φιλεργατικὴ διάθεσις, εἶναι δολοφονικὴ καὶ τῆς Ἑθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας ἡμῶν καὶ τοῦ πραγματικοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ὅλου τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας περιμένομεν ἐνίσχυσιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν ἐλληνικῶν Βιομηχανικῶν παρὰ τοῦ Κράτους, ὅπως ἐντεταμένους τὰς ἐξέτας, δημιουργήσωμεν ἐδάφη ἐργασιῶν καὶ

ζωοποιήσωμεν βιομηχανικῶς τὴν χώραν! Δὲν ζητοῦν πλέον μερικαὶ βιομηχαναὶ θετικὴν υποστήριξιν παρὰ τοῦ Κράτους, ὅπως ἡ τῶν Χημικῶν Διπασμάτων, ἡ ἀνθρωθεΐσα καὶ θριαμβεύσασα μόνον διὰ τῶν ἰδίων τῆς δυνάμεων καὶ θυσιῶν, ἀλλὰ μόνον ἀρνητικὴν, νὰ τὰς ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ ἐκβιάσεως. Ἐὰν δὲν εἶναι ἱκανὸν οὔτε τοῦτο νὰ κάμῃ, τότε εἶναι ὑποκρισία καὶ ἡλιθιότης ἡ ἐναντίον τοῦ Κομμουνισμοῦ κίνησις του.

Νὰ ἴδωμεν καὶ νὰ μὴ πιστεύσωμεν, ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ τείνει νὰ λάβῃ ἀπόφασιν διατυπώσεως κατηγορίας ἐπὶ φόνῳ καὶ παραβάσει τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν «Νόμου» ἐναντίον τῶν ὑπογραφάντων τὸ διάταγμα περὶ ἐπιβολῆς τῆς ποιῆς τῆς ἀγχόνης καὶ τῶν ἐκδοσάντων θανατικὰς καταδικὰς ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ δικαστῶν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐθεωρεῖτο εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ὡς σπουδαιότητὴ πρᾶξις ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου καὶ δικαιοσύνης, κινδυνεύομεν νὰ τὸ θεωρήσωμεν ἡμεῖς σήμερον ὡς θαῦμα. Τόσον πολὺ συνεταράχθη καὶ ἐθολώθη ἐν Ἑλλάδι ἡ ἠθικὴ κατάστασις ἀπὸ ἀπροσμέτρητα «ἐπίσημα» ἐγκλή-

ματα τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἔμειναν πανηγυρικῶς ἀτιμώρητα, ὥστε ἡ σοβαρὰ ἀνακρίσεις ἐνδὸς ἐξ αὐτῶν νὰ μᾶς φαίνεται πλέον ὡς κατάστασις μὴ φυσιολογικὴ καὶ νὰ μᾶς ἐκπλήσῃ πράγματι! Ἀφοῦ μάλιστα ἐδρέθημεν καὶ πρὸ Ἀνωτάτου Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου μὴ εὐρόντος ἐγκληματικὸν στοιχείον εἰς τοὺς δύο ἀπαισίους ἐκείνους ἀπαγχονισμοὺς, καὶ πρὸ «νομομαθῶν» μὴ βενιζελικῶν βουλευτῶν, χαρκτηρισάντων τὴν σχετικὴν ἐνέργειαν τῆς παγκαλικῆς κυβερνήσεως ὡς «ἀπλὴν παράβασιν τοῦ νόμου», καὶ πρὸ δλοκλήρου ἀκόμη πολιτικοῦ κόμματος σχεδὸν υἱοθετήσαντος τοιαύτην ἀντίληψιν! Ἀς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι ἡ διώξις τῶν ἐγκληματικῶν ἐκείνων ὑπουργῶν, τῶν ὑπογραφάντων— ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν ἐλατηρίων, τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν συνεπειῶν— τὸ δολοφονικὸν ἐκεῖνο περὶ ἀγχόνης διάταγμα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καὶ νομικοί, θὰ εἶναι τόσον ἀποτελεσματικὴ ὥστε νὰ ἀποπληνθῇ ἐντελῶς τὸ προσαφθὲν εἰς τὴν Ἰδέαν τῆς Δικαιοσύνης μέγα αἴσχος, ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργηθῇ ἀπαρχὴ ἀμειλίκτου τιμωρίας καὶ τόσων ἄλλων «ἐπισήμων» ἐγκλημάτων, τελεσθέντων ἀνεπιφυλάκτως ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν.

Κ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὴν γολήνῃν τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως διατάραξει ἡ κατὰ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας γενεμένη ἀπόπειρα δολοφονίας, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐξερχόμενος τοῦ Δημοσχείου μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ Συνεδρίου τῶν Δημάρχων, ἀνήχετο ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου του. Εἰς ἡμιπαράφρων κομμουνιστῆς, ὀνόματι Γκούσιος ἐκ Λαρίσης, θύμα καὶ γέννημα τῆς κρατούσης ἀναρχίας ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ 1922 καὶ ἐντεῦθεν, ἐπυροδόλησε κατὰ τοῦ κ. Κουντουριώτου καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ περιστρόφου ἐθίξεν αὐτὸν εἰς τὸν δεξιὸν κρόταφον, χωρὶς νὰ θραύσῃ τὸ ὄστον. Ὁ δολοφόνος συνελήφθη ἀμέσως καὶ ὁ κ. Ναυαργος μετεφέρθη εἰς τὴν Πολυκλινικὴν πρὸς ἐπίθεσιν τῶν τραυμάτων του. Ἡ κατάσταση του οὐδεμίαν ἐμπνέει ἀνησυχίαν καὶ ἡ ὑγεία του ἀποκαθίσταται δομηρα. Ὁ δολοφόνος ἀνακριθεὶς κατέδθηκεν ὅτι ἐνεκα τῆς

παθῆσεως τῶν ὠτων του καὶ τῆς ἐν γένει ἀκονομικῆς του καχεξίας ἐσκέφθη νὰ φονεύσῃ τὸν κ. Κουντουριώτην, τοῦτο δὲ εἶχεν ἀνακοινώσῃ καὶ πρὸς ἄλλα γκαρσόγια ἐν Λαρίσῃ καὶ πρὸς μίαν συνταξιδιώτῃ εἰς τὸ τραῖνον, ὡς καὶ τὴν φοιτητὴν Γκολέμην, δότις καὶ κρατεῖται. Ἡ δὲ, ἐτόνισεν, ὅτι μετάνοι διὰ τὸ γεγονός καὶ λιπεῖται διὰ τὴν πρᾶξιν του, εἰς ἣν παρεβλήθη ἐξ ἀναγκῆς διὰ τὴν οικονομικὴν κατὰστασιν. Ἡ διάσωσις τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἐκ τοῦ φόνου ἀπετέλεσε γεγονός εὐχάριστον, ἀποτραπέντων νέων κινήσεων κινήσεων ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας, τὰ ὁποῖα πρὸς στιγμὴν ἐμελετήθησαν πρὸς πρῶτον δὲ θέν τοῦ Πολιτεύματος. Πρὸς τὸν κ. Κουντουριώτην ἐξεδηλώθησαν αἱ συμπάθειαι πάντων ἑσθὶ καὶ ἔσω τῆς γῆρας καὶ ἡ βελτίωσις τῆς ὑγείας του ἀνεκούφισεν ὅλους, ἐφ'

ὅσον οὐδεὶς ἀποδίδει εὐθύνας εἰς αὐτὸν δι' ὅ,τι γίνεται ἐν τῷ Κράτει καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ἡ παθητικὴ του θέσις ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους οὐδενὸς προκαλεῖ τὴν μῆνιν, πάντες δὲ ἔχουν συμπαθῶς πρὸς τὸν Ναύαρχον τὸν νικητὴν τῆς ναυμαχίας τῆς Ἑλλης.

Πρὶν παρέλθῃ ἡ ἐκ τῆς ἀποπείρας κατὰ τοῦ κ. Κουντουριώτου ἐντύπωσις, ἴλθον αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Παπαναστασίου διὰ νὰ ἀνακηρύξωσι τὸ πολιτικὸν ζήτημα. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ὁμῶν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου, εἶπεν:

«Ἐκεῖνο ὅπως, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀκόμη πλέον ἀσυγχώρητον καὶ κατεδικάζει καὶ τὸ Λαϊκὸν κόμμα (βόλκλρον καὶ τὸν ἀρχηγόν του εἶνε ἡ συμπεριφορὰ τῶν ὑπασιπστῶν τοῦ κ. Τσαλδάρη, οἱ ὁποῖοι τὸν συνοδεύουν, καὶ τὴν ὁποίαν ἀνέχεσθε οὗτος. Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας, οἱ ὑπασιπσταὶ τοῦ κ. Τσαλδάρη, συμπληροῦντες τὰς ἀγορεύσεις τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὕβρισαν τὴν δημοκρατίαν καὶ ἐζητωκραύγασαν ὑπὲρ τῆς βασιλείας χωρὶς νὰ προκαλέσῃ καμμίαν διςμαρτυρίαν ἐκ μέρους τοῦ κ. Τσαλδάρη. Ἔως τῶρα ἐνομίζαμεν ὅτι τὸ Λαϊκὸν κόμμα θέλει ν' ἀκολουθήσῃ θετικὴν πολιτικὴν, νὰ εἶναι κόμμα δυνάμενον νὰ κυβερνήσῃ ἢ τοῦλάχιστον κόμμα ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ τὴν δημιουργίαν ἀνομολῶν εἰς τὸν τόπον. Ἡ τεκτικὴ τοῦ κ. Τσαλδάρη καὶ τῶν φίλων του εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀποδεικνύει ὅτι εἶχαμεν ἄδικον. Τὸ Λαϊκὸν κόμμα φαίνεται ὅτι θέλει ν' ἀκολουθήσῃ ἀρνητικὴν πολιτικὴν, νὰ γίνῃ πάλιν κόμμα ἀντικαθεστωτικόν. Καὶ ὁ κ. Τσαλδάρης ἐνεῖ τὴν ὑπογνώσιν, ἀποῦ τόσον ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τούτου, νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς ὑπευθύνως τὸν ἀντικαθεστωτικὸν ἀγῶνα καὶ νὰ μὴ τὸν διεξάγῃ διὰ τῶν ἀνευθύνων ὑπασιπστῶν του. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ εὐχρίεια καὶ ἡ παρηγορία ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ ἑνα ἀρχηγὸν κόμματος. Ἐκ τῆς τοιαύτης πολιτικῆς θὰ ὑποστῇ βεβαίως μεγάλην πολιτικὴν ζημίαν ὁ κ. Τσαλδάρης καὶ τὸ κόμμα του. Διότι εἶνε φανερόν ὅτι ἕνας τοιοῦτος ἀντικαθεστωτικὸς ἀγῶν, ὕστερα ἀπὸ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, αἱ ὁποῖαι κατέδειξαν ἄλλην μίαν ποσὴν τὴν δημοκρατικὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρνήσιν τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος νὰ ἀποδοχῇ, πρὸ δ-

λίγων ἀκόμη μηνῶν, ἑνα νέον δημοψήφισμα, εἶνε κατ' ἐσοχὴν ἀνεύθυνος καὶ οὐκ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα παρὰ τὴν δημιουργίαν ἐμποδίων εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνακουφίσεως τοῦ λαοῦ καὶ ἐν γένει τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἡ ὑπεύθυνος αὐτῇ ἀνάληψις τοῦ ἀντικαθεστωτικοῦ ἀγῶνος ἀπὸ τῶν κ. Τσαλδάρη θέλει ζημιώσῃ ἠθικῶς τὸ Λαϊκὸν κόμμα καὶ θέλει καταστήσῃ τοῦτο ἀνικανὸν πρὸς πᾶσαν θετικὴν δράσιν, πάντως ἡ ζημία θὰ εἶνε μικρότερα ἀπὸ τὴν πλήρη ἠθικὴν χρεωκοπίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁδηγεῖται τὸ Λαϊκὸν κόμμα ἀπὸ τὴν νόθον ἀνελευθερίαν σημερινὴν πολιτικὴν, ἡ ὁποία ἐμφανίζει τὸν μὲν ἀρχηγόν αὐτοῦ ὡς ὅσον Μαρίαν, τοὺς δὲ ὑπασιπστὰς αὐτοῦ καὶ ὑπαρχηγούς τοῦ κόμματος ὁλοῦντας τὴν Δημοκρατίαν καὶ προτανανδίζοντας ὑπὲρ τῆς βασιλείας.

Ἡμεῖς δὲν συγκινοῦμεθα ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν αὐτὴν τοῦ κ. Τσαλδάρη καὶ τῆς συνοδείας του, δὲν γνωρίζομεν ὅτι ἂν αὐτοὶ ἐλθούνησαν, ἡ Ἑλληνικὸς ὅμως Λαὸς θὰ ἐνθουσιῇται πάντοτε ποῖαι ἐθνικαὶ αἰτίαι καὶ ποῖα ἠθικὴ ἀνάγκη ἐπέβαλον τὴν κατάλυσιν τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ καὶ τὴν καθ' ἑρῶσιν τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον ἀσφαλίζει τὸν σεβασμὸν τῶν δικαίων τοῦ λαοῦ, τὴν ἡσυχίαν του καὶ τὴν πρόοδον. Ἀντιθέτως μόνον διότι τόσον ἐνωρὶς διεψεύσθη ἡ πίστις τὴν ὁποίαν ἐδώκαμεν εἰς ὑποσχέσεις τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος, δταν κατηγορήσαμεν τὴν Οἰκουμένην Κυβέρνησιν, ὅποτε ἀνελάβαμεν καὶ ἡμεῖς καὶ τὸ Λαϊκὸν Κόμμα ὑποχρεώσεις. Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐξεπληρώσαμεν τὰς ὑποχρεώσεις μας πᾶσας, ἐλπίζοντες ὅτι οὕτως ἐξασφαλίζεται ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀπόλυτος πολιτικὴ ὁμαλότης εἰς τὸν τόπον, ἐνῷ τὸ Λαϊκὸν κόμμα ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὐτοῦ ὅπως συμβάλῃ εἰς τὴν πολιτικὴν ὁμαλότητα ἐξεπληρώθη μετὰ τὴν συμμετοχὴν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἐπὶ τινὰς μῆνας καὶ τὴν συνεργασίαν εἰς τὴν ἀρτίφισιν τοῦ νέου καταστατικοῦ χάρτου, διὰ νὰ ἐπιχειρῇ ἀμέσως κατόπιν, ὑποῦλως ἢ φανερά ἀδιάφορον, ἐπίθεσιν κατ' αὐτὸ τοῦ πολιτεύματος. Αὕτη ὅμως ἡ παρασπονδία εἶνε πιθανὸν νὰ ἔχῃ συνεπείας αἱ ὁποῖαι θὰ κάμουν τὸν κ. Τσαλδάρη καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ μετανοήσουν πικρῶς. Ἡ εἰς τὸ τέλος τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Πα-

παναστασίαν απειλή προς τὸ Λαϊκὸν κόμμα ἀναφέρεται εἰς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ ὅπως ἐνεργήσῃ καὶ ἐκδιωχθῶν ἐκ τοῦ στρατεύματος οἱ πρὸ ὀλίγου ἐπανελθόντες ἀπότακτοι. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ κ. Παπαναστασίου θὰ προσπαθῇ νὰ πείσῃ τοὺς ἀρχηγούς τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνος διὰ τὸ πλῆγμα ἢ περαιτέρω παραμονὴ εἰς τὸ στράτευμα τῶν ἐπανελθόντων ἀποτάκτων.

Εἰς ἀπάντησιν τῶν δηλώσεων τούτων τοῦ κ. Παπαναστασίου ἦλθον αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Λοῦ τῆς Φλωίνης καὶ Κοζάνης ὑπὲρ τῆς Βασιλείας. Οἱ πολῖται ἐδέχθησαν τὸν κ. Τσαλδάρη ἔξω τῆς πόλεως μὲ εἰκόνας τοῦ Βασιλέως καὶ ἐξηγοῦντο ὑπὲρ τῆς βασιλείας, ὡς ἐγένετο καὶ ἐν Σέρραϊς καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Συνήλθε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὸ Συνέδριον τῶν Δημάρχων, ἵνα συσχεθῇ ὑπὲρ τῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν οικονομικῶν συμφερόντων τῶν Δήμων. Ἡ συγκέντρωσις ἐν Ἀθήναις τῶν προσεστώτων τῶν Δήμων, ἀνδρῶν διεπομένων ὑπὸ συντηρητικῶν ἀρχῶν καὶ πνεύματος νοτικοκυρσίνης, προάγει τὴν προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς παγίσεως τῆς ἀστικῆς τάξεως καὶ ἀνυψώσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων. Διὰ τοῦτο εὐμένως ἐγένοντο δεκτοὶ οἱ κ.κ. Δήμαρχοι ἐν Ἀθήναις καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν τὸ Κράτος συνέβαλεν εἰς ἐνίσχυσιν τὴν προσπάθειαν τῶν πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν Δήμων.

Ἡ κοινοβουλευτικὴ ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπήγγειλε κατηγορίαν ἐπὶ φόνῳ κατὰ τοῦ κ. Παγκάλου, τοῦ κ. Κουνδούρου καὶ τῶν συνεργατῶν του διὰ τὴν ποινὴν τῆς ἀγχόνης καὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Αἱ συζητήσεις εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὑπῆρξαν πεισματώδεις καὶ ἐν γένει αἱ κατὰ τῆς δικτατορίας κατηγορίαι ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον μακροῦς ἐρευνῆς καὶ ἀνσκολήσεως τῆς ὅλης δράσεως τῆς στρατοκρατίας.

Αἱ σκέψεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς «Δημ. Ἐνώσεως» ἐπὶ τῶν φιλοβασιλικῶν δηλώσεων τοῦ κ. Τσαλδάρη ἐν Μακεδονίᾳ, δὲν εὗρον συμφώνους τοὺς ἐν τῇ Κυβερνήσει ἀρχηγούς. Καὶ ὁ κ. Ζαΐμης ἐθεώρησεν ἀσκόπους καὶ ἀδικαιολογήτους τὰς ἀπειλὰς τοῦ

κ. Παπαναστασίου καὶ ὁ κ. Μιχαλακόπουλος παρετήρησεν ὅτι τὰ λεγόμενα ἀποτελοῦν ἰδίᾳ γνώμας τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, διότι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐξεδήλωσε γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου οὐδὲ φρονεῖ αὐτὸς ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποτελέσουν ζήτημα αἱ φιλοβασιλικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὴν περιοδείαν τοῦ κ. Τσαλδάρη. Συνεπῶς οὐδὲν ζήτημα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑφιστάμενον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος καὶ ἡ μὴν τοῦ κ. Παπαναστασίου παρῆλθεν ἄνευ συνεπειῶν.

Μελετᾶται ἤδη ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς τῶν γερονσιαστῶν καὶ ἐξευρέθη πάλιν ὑπὸ τοῦ κ. Παπαναστασίου νέον σύστημα ἀναλογικῆς ψηφοφορίας, κατοργουμένων τῶν δύο σταυρῶν. Κατὰ τὰς δοθείσας εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον πληροφορίας αἱ γερονσιαστικαὶ ἐκλογαὶ ἐνεργοῦνται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀναλογικοῦ συστήματος, ὃ καθωρίσθη διὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Βουλῆς. Καταργοῦνται μόνον οἱ σταυροὶ προτιμήσεως, τῶν ἐκλογῶν ἐχόντων δικαίωμα νὰ ψηφίσουν οἰονδήποτε ὑποψήφιον οἰονδήποτε συνδυασμῶν.

Ἡ ἐξεύρεσις τῆς δυνάμεως ἐκάστου κόμματος γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἀθροίζονται αἱ ψῆφοι ἐκάστου υποψηφίου ἐκάστου συνδυασμοῦ, τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν ψήφων τούτων ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν τοῦ κόμματος. Ἀντὶ δηλαδὴ τῶν ψηφοδελτίων θὰ μετρῶνται αἱ ψῆφοι τῶν υποψηφίων.

Τὸ ἐκλογικὸν μέτρον εὐρίσκεται ὡς ἑξῆς: Ἀθροίζονται ὅλαι αἱ ψῆφοι ὅλων τῶν υποψηφίων, τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν ψήφων τούτων διαιρεῖται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γερονσιαστῶν ἡξυμένον κατὰ 1. Τὸ πηλίκον ἀποτελεῖ τὸ ἀναλογικὸν μέτρον. Ὅσας φράδας τὸ πηλίκον τοῦτο εἰσέρχεται εἰς τὴν δύναμιν ἐνὸς κόμματος, τόσας ἔδρας θὰ λάβῃ τὸ κόμμα τοῦτο. Ὡς πρὸς τὴν σειρὰν τῶν υποψηφίων προτιμῶνται οἱ λαβόντες τὰς περισσότερας ψήφους.

Ὁ ἐκλογεὺς δικαιούται νὰ διαγράψῃ ἓνα υποψήφιον ὅταν ὁ ἀριθμὸς εἶναι μέχρις 6, δύο ὅταν εἶναι ἀπὸ 6 μέχρι 15, καὶ τρεῖς ὅταν εἶναι ἄνω τῶν 15. Ἀλλ' αἱ διαγραφαὶ αὐταὶ θεωροῦνται ψῆφοι τοῦ συνδυασμοῦ ὑπὲρ τοῦ ὁποῖον ἐμφαίνεται εἴτε ἐκ τοῦ ψηφοδελτίου εἴτε ἐκ τῆς πλειοψηφίας τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς αὐτὸ υποψηφίων ὅτι δίδεται ἡ ψῆφος τοῦ ἐκλογέως. Δικαίωμα ἐκλογῆς ἔχουν κατὰ τὸ νομοσχέδιον οἱ ὑπερβάντες τὸ 30ὸν ἔτος.

Κ.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΞΤΟΝ ΧΙΜΠΕΝ

5

“ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α’. ΚΑΙ Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ.”

ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΕΙΜΝΗΣΤΟΥ
ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀποβίβασις τοῦ ἐκστρατευτικοῦ συμμαχικοῦ σώματος ἤρχισε τὴν 5ην Ὀκτωβρίου 1915. Ἡ κεραυνόβολος αὐστρογερμανικὴ ἐπιθεσις ἐναντίον τῆς Σερβίας τὴν 6ην. Οἱ σέρβοι ἐπολέμησαν ἡρωϊκῶς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιθέσεως δὲν εἶχον ἐπιτυχίας. Ἡ γαλλικὴ προέλασις ἤρχισε τὴν 14ην Ὀκτωβρίου καὶ ἡ ὑποχώρησις εἰς τὴν Θεσ)νίκην ἐτερματίσθη μετὰ δύο μῆνας μετὰ ἀπεγνωσμένας προσπάθειας τῶν γάλλων ὅπως ἐνωθῶν μετὰ τοὺς σέρβους. Οἱ σύμμαχοι πιθανὸν ν' ἀνέλαβον τὸ ἐγχείρημα τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς κατάπεισιν τῶν Ἑλλήνων ὅπως εἰσέλθουν εἰς τὸν πόλεμον. Ἴσως νὰ ἐφαντάζοντο ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ ἔρχει πρὸς τοῦτο. Ἀντίληψις ὅλως διόλου παιδικῆ διότι προέβλεπε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἐπιτελεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ διαστείλῃ ἓνα σημαντικὸν ἐκστρατευτικὸν σῶμα ἀπὸ μίαν δρᾶκα ἐνόπλων ἀνθρώπων. Παιδικὴ ἀκόμη διότι οἱ Ἕλληνες τῆς παρούσης γενεᾶς, πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, εἶδον πραγματικὸν πόλεμον ἀπὸ τοὺς γάλλους καὶ ἄγγλους.

Τὸ ἐγχείρημα τῆς Θεσσαλονίκης ἦτο διὰ τοὺς συμμάχους ἡ μεγαλειτέρα τρέλλα τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, μὴδ' αὐτῆς τῆς περιπετείας τῶν Δαρδανελίων ἀποκλεισμένης. Διότι τὸ ἐγχείρημα τῆς Θεσσαλονίκης ἠδύνατο νὰ καταλήξῃ εἰς χειροτέραν ἐτι καταστροφὴν, ἂν τὰ ὑποχωροῦντα πρὸς τὴν Θεσ)νίκην στρατεύματα τοῦ Σαρράϊγ, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς γαλλικῆς προελάσεως, δὲν ἐσώζοντο ἀπὸ τὴν καταστροφὴν αὐτὴν ἐκ τυχαίας ὅλως περιστάσεως τῆς παρουσίας τῶν φιλικῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων εἰς ἀμφοτέρας τὰς πλευράς του. Ἄν οἱ Ἕλληνες τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1915 ἀπεσύροντο πρὸ

τῶν προελαυνόντων βουλγάρων ὅπως ἀπεσύρθησαν τὸν Μάϊον τοῦ 1916, οὐδεμία δύναμις τῆς γῆς θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν στρατηγὸν Σαρράϊγ ἀπὸ τὴν ἥτταν. Ἄν τὸ ἑλληνικὸν ἐπιτελεῖον καὶ ὁ Ἕλλην Βασιλεὺς ἐνοοῦντες τότε τοὺς γερμανούς, ὡς ὁ Βενιζέλος καὶ ὁ τύπος τῆς Ἀντάντ (ἐτόνιζον, μία συνδυασμένη ἑλληνοβουλγαρικὴ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ὑποχωροῦντος στρατοῦ τοῦ Σαρράϊγ, θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ ἢ τὴν ὀλοσχερῆ ἐκμηδένισίν του.

Τοιοῦτοτρόπως αἱ προβλέψεις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπιτελείου τόσον διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Δαρδανελίων, ὅσον καὶ περὶ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ στρατευμάτων διὰ τὴν ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἐκστρατείαν, ἀπεδεικνύοντο ὀρθαί.

Καὶ ἡ ἐκστρατεία τῶν Δαρδανελίων ἀπέληξεν εἰς καταστροφὴν, ὅπως καὶ ἡ ἐπίθεσις διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Σερβίας. Ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον εἶχον ἐκμηδενισθῇ.

Αἱ ληφθεῖσαι ἐν Ἀθήναις πληροφορίες περὶ συμμαχικῆς ἐκστρατείας εἰς Θεσσαλονίκην ἐπετάχυναν τὴν ὀξεῖαν πολιτικὴν κρίσιν. Ὁ Βενιζέλος ἐπαίξε τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ὡς πρωθυπουργός. Ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν Βουλὴν προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ ἐκ τῶν ὑπέρων τὴν ἔγκρισιν διὰ τὴν ἀποβίβασιν ἐνὸς ξένου στρατοῦ εἰς ἑλληνικὸν ἔδαφος καὶ τὴν παραβίβασιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος, βασιζόμενος εἰς τὴν πλειονοψηφίαν του. Ἡ συνεδρίασις τῆς βουλῆς εἶχε διάρκειαν μέχρι τῆς 5ης προΐνης.

Τὴν ἐπομένην 5ην Ὀκτωβρίου, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐκάλεσε τὸν πρωθυπουργόν του εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἡ συνομιλία ὁπῆρξε θυελλώδης.

Ὁ Βασιλεὺς ἔβλεπεν ὅτι ἡ τακτικὴ τοῦ Βενιζέλου ἦτο τακτικὴ ραδιουργίας εἰς βά-

ματικής ατέρμονος προσπάθειας των. Ουδέποτε ελληνικόν Κόμμα συνεζήτησεν, ἐσκέφθη καὶ ἐμελέτησε συστηματικῶς τὸν πολιτικόν καὶ κοινωνικὸν βίον τῆς Χώρας, οὐδέποτε δὲ ἀντετάχθη μετὰ σθένους καὶ ἀκάμπτου ἀποφασιστικότητος ἐναντίον ὀρισμένων ἀνησυχαστικῶν τάσεων, ἐγκληματικῶν ἢ παρασκευαστικῶν τοῦ ἐγκλήματος, ἐκδηλωθεῖσων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν, αἵτινες ἐν τούτοις δὲν παρέμειναν ἀπαράτηρητοι. Σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ἀδράνεια αὕτη τῶν πολιτικῶν ἡμῶν κομμάτων ἐξελίχθη εἰς μίαν γενικὴν ἔλλειψιν μελέτης καὶ παρακολούθησews τῶν προβλημάτων τῆς Χώρας, τῆς σκέψεως τῶν Κομμάτων περιορισθείσης, πρὸς μεγίστην κατάπτωσιν τοῦ κύρους αὐτῶν, εἰς κατωτέρως ἀξίας ὑπολογισμούς, τῆς δὲ ἐργασίας αὐτῶν εἰς τὴν συμπτωματικὴν ἀτομικὴν δράσιν περιορισμένου ἀοιδμοῦ μελῶν τῶν κομμάτων! Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται πῶς κατὰ τὴν νῦν περίοδον, ἀφ' ἧς κατέπεσε τὸ κύρος τῶν πολιτικῶν κομμάτων, ἐμφανίζονται ἄπειροι οἱ διεκδικούντες τὴν παρ' αὐτῶν (καὶ μάλιστα προσωπικῶς καὶ ἄνευ ἐπιτελείου) ἀνάληψιν τῆς διακυβερνήσεως τῆς Χώρας, με παντὸς εἶδους γενικά προγράμματα ἀκαριαίας ἐμπνεύσεως ἐτοιμῆς εἰς ἄρδην τροποποιήσεις των, κλονίζοντες, με ἀπατηλὰς ἐπαγγελίας, εἰς ἃς ἀφῆθη ὁ κόσμος μας ἀκαθοδήγητος μετὰ ἀνησυχαστικῆς ἀφελείας νὰ πιστεύῃ τὸ κύρος τῶν νομίμων Κυβερνήσεων, καὶ οὕτως ἐξηγεῖται πῶς τὸ θράσος τῆς διατυπώσεως τοιούτων διεκδικήσεων καὶ τῆς διὰ βλαίων μέσων ἐπιδιώξεως αὐτῶν παρὰ προσώπων ἄνευ πολιτικοῦ παρελθόντος, κατὰ τραγικὴν ἐξέλιξιν τῶν παρ' ἡμῖν πολιτικῶν πραγμάτων, ἀπέβη οὐ μόνον ἀτιμώρητον ἀλλὰ καὶ ἀνεκτόν, πρὸς ἀπογοήτευσιν παντὸς σκεπτομένου τὰ τῆς ὑποστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου. Ἀλλ' εἶναι εὐνόητον, ἐφ' ὅσον πάντες οἱ διεκδικούντες τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα κατέστησαν ὅμοιοι καὶ ἴσοι ἐν τῇ συγκεντρώσει ἀρνητικῶν προσόντων, ἐφ' ὅσον πάντες στεροῦνται σταθερᾶς ἰδεολογίας καὶ ἀκλονήτων πεποιθήσεων, ὁ μεταξὺ ἴσων εἰς ἐκλείψεις ἀγών, νὰ μὴ συγκινή τὸν ἑλληνικὸν κόσμον παραμένοντα ἀδιάφορον παρατηρητὴν μέχρις οὗ ἐμφανισθῇ ἡ πολιτικὴ ὀργάνωσις ἥτις θὰ ἐπιδείξῃ συναισθησιν τοῦ προορισμοῦ τῆς, ἀναγνώρισιν τῶν εὐθυνῶν τῆς καὶ εἰλικρινῆ ἐνθουσιώδη ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς καλῶς εὐνοουμένης πολιτικῆς, καὶ θὰ δείξῃ, ὅτι τὴν πολιτικὴν δὲν ἀντιλαμβάνεται μόνον ὡς πάρεργον πρὸς ἀπόκτησιν δικαιωμάτων,

ἀλλὰ τούναντίον ὡς προορισμὸν ἐπιλέκτων προσώπων καὶ ὀργανώσεων αἰσθανομένων τὴν δύναμιν τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῶν κόπων, ἀλλ' αἰσθανομένων συγχρόνως ὅτι ἔχουσι ψυχὴν ἱκανὴν νὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ ὑπὲρ τῆς δημιουργίας εὐτυχισμένων ἡμερῶν καὶ παραδόσεων κάπως ἀνωτέρων ἐκείνων ἃς ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ πολιτικὸς βίος αὐτῆς τῶν τελευταίων ἐτῶν, ὁ βίος τῆς ἀσυνειδήτου ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀχαλινώτου θυσίας σημαντικῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν κοινῶν συμφερόντων εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγροίκου καὶ μικροσυμφεροντολογικῆς αἰσθηματικότητος.

ΑΓΙΣ Π. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΠΡΟΤΟΦΑΝΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἔληξεν ἡ διοργανωθείσα, ἐν συνδυασμῷ με Μεσσηνιακοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, Ἀ' Γεωργικὴ καὶ Κτηνοτροφικὴ Ἐκθέσις Μεσσηνίας.

Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς διοργανώσεως εἶχε τὸ ἀρτισύστατον Γεωργικὸν Ἐπιμελητήριον Μεσσηνίας. Τὸ ἀνοιγμὰ τῆς Ἐκθέσεως ἐκήρυξε ὁ Νομάρχης Μεσσηνίας κ. Γ. Μπουλουμπάσης, προσφωνήσας καταλλήλως. Ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας παρέστη ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἀνωτέρας Γεωπονικῆς Σχολῆς κ. Ἰωάν. Δημακόπουλος. Σημασίαν Ἐκθέσεως ἐτόνισεν ὁ Νομογεωπόνος Μεσσηνίας κ. Γενναῖος Γαργάκης. Ἐπιτυχία Ἐκθέσεως πρωτοφανῆς. Παρήλασαν τριάντα χιλιάδες ἄτομα κατὰ τὸ πλεῖστον κτηματικὴ κτηνοτρόφοι. Ἐπίσης παρηκολούθησαν Ἐκθεσιν στρατιῶται Συντάγματος, Ὁρσανοτροφείου, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἀπάντων τῶν ἐν Καλάμῃς Σχολείων. Ἀπενεμήθησαν βραβεῖα χρηματικά, ἠθικά, γεωργικά, ἐργαλεῖα, χημικὰ λιπάσματα-ἄροτρα-κτλ. Ἐθαυμάσθη περίπτερον Γεωπονικῆς καὶ Συνεταιριστικῆς Σχολῆς Καλαμῶν. Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου ἡ διοργάνωσις ἐν Καλάμῃς Β' Γεωργικῆς, Κτηνοτροφικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἐκθέσεως Πελοποννήσου κατὰ Σεπτέμβριον 1928.

Ο Α' ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Δ. ΓΟΥΝΑΡΗ

Ἡ τιμὴ ἔχει ὀρισθῇ εἰς 75 μὲν
νον δραχμὰς. Πᾶσα ὑπερτέμνησις
δέον νὰ καταγγέληται εἰς τὰ γρα-
φεῖα τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Η ΓΛΩΣΣΑ ΩΣ ΕΘΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ κ. Ν. ΛΕΒΙΔΟΥ

«Νὰ ὁμιλήσω νῦν περὶ τῶν ἀναγνωστικῶν βιβλίων, α') ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, καὶ β') ὡς πρὸς τὴν ὕλην αὐτῶν; Ὡ! Κυρίαι μου καὶ Κύριοι, αὐτὰ εἰσὶ φοικώδη κακουργήματα οὐ μόνον κατὰ τῆς Γλώσσης, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἀπαλῶν μαθητῶν!

* *

Ι) Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν.

Σκλάβοι, πίστη, μπερντές, ὀντάδες, παζαί, χαμάμια, βίγλα, πάγκοι, κάνοντες, βίτσιμα, τῆς Βαβυλώνας, νουνός, σεγκούνια, σβέρκος, ζαβός, κανάλι, ἀντάμα, κουβέντιαζε, φτάνων, στὶς πόρτες, γκαρίζει, τούτη, κιόλας, εἴμαστε, τοῦτα, ναρθῆς, χάφτει, δίχτυ, χτῶ (ἀντὶ ὀκτώ), τρώω, πάω, ἦτανε, κλπ. κλπ. (σελ. 38-40, 57, 102-103, 113, 123, 138-131 «Ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπείας»).

ΙΙ) Ὡς πρὸς τὴν ὕλην αὐτῶν.

Α') Περί τινος αὐτῶν (τοῦ «Διγενῆ Ἀκρίτα» τῶν Καρκαβίτσα καὶ Παπαμιχαήλ) ἡ «Ἐκθέσις τῆς Ἐπιτροπείας» λέγει ὅτι εἶναι: «τόσον ἄθλιον, ὥστε μόνον λαὸς ἀνδραπόδων θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ αὐτὸ διδασκόμενον εἰς τὰ ἴδια τέχνα» (σελ. 37). Καὶ κατωτέρω: «Ἰσως τὰ φυλλάδια, τὰ ἐξιστοροῦντα τὸν βίον καὶ τὰ κατορθώματα διαφόρων ληστῶν καὶ δολοφόνων, εἶναι σχετικῶς ἡθικώτερα τοῦ συγγραφικοῦ τούτου τερατοφυλάγιου. Ἡ ἐγκρισὶς τοιούτου βιβλίου ἀποτελεῖ καταισχύνῃ μὲν τῆς Πολιτείας, ἐσχάτην δὲ ὕβριν κατὰ τοῦ ἔθνους» (σελ. 55).

α') π. χ. Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας, μόλις γεννηθεὶς, διὰ τοῦ γρόνθου σχίζει τὴν κεφαλὴν ἀρκούδας! εἰς ἣν εἶχε μεταμορφωθῇ ὁ πειρασμός, ὁ θελήσας νὰ πειράξῃ τὴν λεχὼ μῆτέρα τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα.

Λεονταρισμοί! καὶ Φασουλῆ καὶ Περικλέτου ἀστείότητες, καὶ βρωμερὰ τὰ περὶ πειρασμοῦ τῆς λεχοῦς διηγουμένα.

β') π. χ. τὸ βιβλίον αὐτὸ ὁμιλεῖ περὶ: «λιννοῦ πουκαμισιοῦ τόσο φιλοῦ, ποὺ μποροῦσε νὰ χωρέσῃ μέσα σὲ καρύδι»!

Ἀνοηταί, αἵτινες οὐδέποτε πρέπει νὰ διδάσκωνται τοῖς παιδίοις.

Β') Ἐτερον ἀναγνωστικὸν βιβλίον τῶν

Ἀνδρεάδῃ, Δελμούζου, Νιρβάνᾳ, Παπαντωνίου, Τριανταφυλλίδου: «Τὰ ψηλὰ βουνά» εἶναι ἔτι χυδαιότερον (σελ. 56).

Πρωταγωνιστοῦσιν ἐν αὐτῷ ὁ γανωματῆς τοῦ χωρίου, δύο μπαλωματῆδες, ὁ Ζαβοπαναγῆς, ὁ μεθυσμένος μυλωνᾶς, ὁ καστοναῆς κλπ.

Αἱ σκηναὶ εἰσὶ τοῦ κατωτάτου κοινωνικοῦ βίου, τὰ δὲ πρότυπα τῶν ἀνθρώπων τούτων ταπεινῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως.

Εἰκοσιεὶς παιδία τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου ἐγκαθίστανται μόνον ἐν μέσῳ τῶν ὁρέων! Διατὶ μόνον; Διότι ἔχουσι πειθαρχίαν (σελ. 62 «Ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπείας»).

Ἐπισκέπτονται τὰ περίξ χωρία, καὶ ἐν αὐτοῖς οὔτε τὴν Ἑκκλησίαν, οὔτε τὸ Σχολεῖον, οὔτε τὸ κενοτάφιον τῶν πεσόντων χωρικῶν κατὰ τοὺς δύο νικηφόρους πολέμους! Ἀλλά: «τὰ μαγαζιά καὶ τὶς ταβέρνες, ἐνθα κουτσόπιναν οἱ χωρικοὶ (σελ. 65), τοὺς μεθυσμένους μυλωνάδες, τοὺς μπαλωματῆδες κλπ.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων αὐτῶν (σελ. 68) Ζαβοπαναγῆς, Μπαρμπακούκης, Χάρμπαϊνα! (σελ. 69-71).

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Καὶ ἐνῶ ἔχομεν ὀραιστάτην Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ἱστορίαν ἀρχαίαν, μέσην, νεωτέραν, περιάμπρους, ὀνόματα ἐνδοξα καὶ πρότυπα πρὸς μίμησιν, πάντα ταῦτα τίθενται κατὰ μέρος, καὶ παρέχομεν ὡς πρωταγωνιστὰς καὶ ὑποδείγματα καὶ πρότυπα τοῖς μαθηταῖς τοὺς μεθυσμένους μπαλωματῆδες καὶ τοὺς τοιούτους!

Κινδυνεύει τις, ἵνα πιστεύσῃ ὅτι οἱ Μαλμαροὶ αὐτοὶ ζητοῦσιν, ἵνα διαγράψωσιν, ἵνα ἀποσβέσωσιν τὸ παρελθὸν τοῦ ἔθνους τὸ εὐγενές, ἵνα διακόψωσιν τὴν ἱστορικὴν συνέχειαν, δημιουργήσωσι δὲ παρὸν καὶ μέλλον ἀντάξιον τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ Ἀναγνωστικοῦ: «Τὰ ψηλὰ βουνά»!

Γ') Ἄλλο Ἀναγνωστικὸν τῶν Καρκαβίτσα καὶ Παπαμιχαήλ, περὶ οὗ ἴδετε τὰς σελ. 77-78 τῆς ρηθείσης «Ἐκθέσεως».

Ὡ, ταλαίπωροι ψυχαὶ τῶν μικρῶν παιδίων!

* *

Τοιαύτη τις λοιπὸν εἶναι α') ἡ Γραμμα-

τική, β') ή γλώσσα τῶν Ἀναγνωστικῶν βιβλίων τῶν Μαλλιαρῶν, καὶ γ') τοιοῦτό τι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν.

* *

Ζητοῦμεν λοιπόν, ἵνα σώσωμεν τὰ τέκνα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, αὐτὸν τὸν σύγχρονον καὶ μέλλοντα Ἑλληνικὸν Λαὸν ἐκ προδότηλου κινδύνου, ἵνα ἴδῃ τουτέστι τὴν ἀπὸ αἰῶνων Γραμματικὴν αὐτοῦ κατάργουμένην, τὴν Γλῶσσαν αὐτοῦ ρυπαινομένην καὶ καταστρεφόμενην, τὸν τοῦν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ κατερχομένους εἰς ἐπίπεδα ταπεινά καὶ χυδαῖα!

* *

Ἐξοχος Ἀρμένιος ποιητὴς ὁ πολὺς Ar chag Tchobanian, ὃν ἐπιτρέψατέ μοι, ἵνα κατὰ τι παραβάλλω πρὸς τὸν Alfred de Musset, ἐν τῷ καὶ Γαλλιστὶ ἐκδοθέντι ἔργῳ αὐτοῦ: «La vie et le Rêve» καὶ ἐν τῷ κεφαλαίῳ: «Ode a la langue Armenienne» ἔγραψεν:

«O, notre langue, miroir de pureté, de tendresse et de vaillance, tu es notre âme notre sang, notre honneur et notre gloire». — «ὦ Γλῶσσα ἡμετέρα, κάτοπτρον καθαρότητος, τρυφερότητος καὶ ρώμης, σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ ἡμῶν, τὸ αἷμα ἡμῶν, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα ἡμῶν».

Αὕτη εἶναι ἡ συνείδησις τῶν Ἀρμενίων περὶ τῆς Γλώσσης αὐτῶν. Ἡμῶν δέ, τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὁμοίαν συνείδησιν περὶ τῆς Γλώσσης ἡμῶν τῆς Ἑλληνικῆς προσπαθοῦσιν ἵνα κατακρημνίσωσι! Τίνα; Ἑλληνικὴν γλῶσσαν! ἤτις μετὰ τῆς Θρησκείας διετή-

ρησαν καὶ ἀπηλευθέρωσαν τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν.

Προτρέπω τοὺς ἰθύνοντας τὰ κοινά, ἵνα διατάξωσιν, ὅπως ὁ ὕμνος τοῦ Ἀρμενίου, μεταβαλλόμενος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, ἀναρτηθῇ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλληνικοῖς διδασκτηρίοις.

ὦ Γλῶσσα Ἑλληνική! ἐπίτρεψον, ἵνα κλίνωμεν γόνυ εὐλαβῶς ἐνώπιόν σου ὡς πρὸ μεγαλοτέχνου ἀγάλματος τοῦ Φειδίου!

* *

Ἦδη ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἱεροῦ Ἀγῶνος, τῇ 15 Νοεμβρίου 1821, ἡ ἐν Σαλῶναις τῆς Φωκίδος Συνέλευσις διὰ τῆς «Νομικῆς Διατάξεως τῆς Ἀνατολικῆς Χέρσου Ἑλλάδος» (Τμ. Α', κεφ. α', § κς') διεκήρυττεν: «Ἄν καὶ ὅλας τὰς θρησκείας καὶ γλώσσας δέχεται ἡ Ἑλλάς, καὶ τὰς τελετὰς καὶ χρῆσιν αὐτῶν κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἐμποδίζει, τὴν Ἀνατολικὴν ὁμῶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὴν σημερινὴν γλῶσσαν μόνως ἀναγνωρίζει ὡς ἐπικρατούσας θρησκείαν καὶ γλῶσσαν τῆς Ἑλλάδος.»

Αὕτην λοιπόν τὴν πάτριον, τὴν διαυγεστάτην καὶ δροσερὰν ὡς τὸ ὕδωρ τῶν ὀρέων Γλῶσσαν, τὴν καὶ ὑπὸ τῶν ξένων ἔτι αὐτῶν θαυμαζομένην, ἰδοὺ Κυρίαί μου καὶ Κύριοι, πῶς θέλουσιν οἱ Μαλλιαροί. Ἀναγιγνώσκω ὑμῖν γραμμὰς τινὰς ἐκ σελίδος ἐντύπου, ἐκ βιβλίου ἀπεσπασμένης, ἣν μόλις χθὲς ἔλαβον ἀνώνμως ἀγνοῶν τὸν καλλιτέχνην ποιητὴν.

Παρκκαλῶ, ἀκούσατε μετὰ προσοχῆς, ἵνα μοὶ εἴπητε τί ἠννοήσατε.

«Τὸν κυνηγὸ σὰ σκότωσε προβῆκε ἡ λωτομάτα
μὲς σὲ ρουμάνια ἔρμα, φοιχτά, τζιτζιριστά, γεμάτα
λιόντες, καπλάνια, τίγριδες, βουβάλια, ἀρκοῦδες, λάφια,
μ' ἀρίφνητα πετούμενα, μ' ἄγριων κλεφτῶν ἐσνάφια,
πήχτρα ἀπὸ σαλοφιλονεικῶν καὶ μπαμποκαλαμιῶν,
ἀπὸ γκριολέες, ἀγριοσουκιές κι' ἀμπανοζιοδεντρῶνες,
μαζὶ μὲ κομιδόδεντρα, κατάπτες, τερμινιάλες,
μ' ἀρτζοῦνες καὶ μὲ μέλεγε, νταλβέργε καὶ σαλμάλες
ροδομηλιές, μαγγόδεντρα, λῶδρες, γαντζές, παντμάκες,
σάλες καὶ σπανοκάλαμα, καδάμπες κι' ἀμαλάκες,
πλάχες καὶ κουβαροσουκιές καὶ τζιντζιφιές μπανάνες,
πλήθιες κ' ἰνδοπορτοκαλιές, μαζὶ καὶ μπουχανάνες,
πλατύφυλλες καὶ φοινικιές πολλὰ καὶ χαριτάκια
μυρόβολα καὶ χουρμαδιές καὶ πλίθια βιφιτάκια»,

Ἀκούσατε νῦν παρκκαλῶ καὶ γραμμὰς τινὰς ἄλλου ποιητοῦ, γράφοντος τὴν καθαρεύ-

ουσαν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ πρό τινων ἡμερῶν καθυβρισθέντος. Εἶναι ὁ πράγματι ἐθνικὸς ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σούτσος, τὸ δὲ τεμάχιον ἐκ τῆς «Τουρκομάχου Ἑλλάδος».

«Μακροὺς αἰῶνας παρείδες, Μοῦσα, τὸν Ἑλικῶνα σιωπηλόν
Καὶ δὲν ἠκούσθης καλλιφωνοῦσα κανὲν κελάδημα ὑψηλόν.

Ἀηδονόστομος καθὼς πάλαι
τὴν Τουρκομάχον Ἑλλάδα ψάλε,

Ἦτις εἰς δάφνας τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος, τῶν Πλαταιῶν
Ἦνωσεν ἄλλας νέου ἀγῶνος, ἐνδοξότερας τῶν παλαιῶν.
Ἐχειροκρότησεν ἡ γῆ ὅλη. Στρατοὶ τὴν δίκειλλαν ζευγητῶν,
Τὴν κόπην λέμβων ἔφυγον στόλοι, καὶ εἰς ἐδίωξεν ἑκατόν»

Ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ ἐπιτρέψατε, παρακαλῶ, ἵνα ἀναγνώσω ἡμῖν καὶ τινὰς στροφὰς ἐκ τοῦ «Περιπλανωμένου»:

«Χώρα μεγαλοφυΐας, εἰς τοὺς κόλπους σου τὸ πάλαι,
ὦ πατρίς μου, αἱ ιδέαι ἀνεβλάστησαν μεγάλαι.
Καὶ τυραννοκτόνον ξίφος κρύπτοντες εἰς τὰς μυρσίνας,
Οἱ Ἀρμόδιοι ἠνώρθουν ἰσονόμους τὰς Ἀθήνας.
Ἄλλοτε Θεοὶ ἐπάτουν τὰ ἐδάφη σου καὶ θείαν
Ἔως σήμερον ἡ γῆ σου ἀναδίδει εὐωδίαν
Καὶ ἡ αὔρα τοῦ Ζεφύρου
Ψιθυρίζει τὴν ἀρχαίαν μελωδίαν τοῦ Ὀμήρου».

Καὶ κατωτέρω ὁ αὐτός:

«Ἄγιον καὶ παντοκράτορ Πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας,
Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πρώτην ὥραν τῆς δημιουργίας
Σ' ἐνεφύσησεν ὡς αὔραν εἰς τὴν κτίσιν ζωογόγον,
Καὶ σὲ εἶπε: «Πνέε μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων».
Ξίφος σου τὸν λόγον ἔχεις, κεραυνὸν σου τὴν ἰδέαν,
Στρατιώτας σου τὰ ἔθνη καὶ τὴν ἰριδα σημαίαν.
Μᾶς φωτίζεις μᾶς θερμαίνεις,
Καὶ τὸν νοερὸν συστρέφεις ἄστρον τῆς Οἰκουμένης.
Πελεμεῖς τοὺς ὀχλοκράτας, τοὺς Τυράννους ἐκδρακόνεις,
Καὶ εἰς βάσιν τὸν ναὸν σου, ἀδαμάντινον στηρίζεις.
Ἐχεις δὲ εἰς τοὺς βῶμους σου τὰς θεὰς τῆς Πιερίας,
Ἐσιάδας σου ἀγρόπινους καὶ πιστάς σου Ἱερείας.
Ἐπαλλων εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς παιᾶνας σου τὸ πάλαι
Μαραθῶνες, Θερμοπύλαι, Σαλαμίνας καὶ Μυκάλαι».

Καὶ ὁμῶς αὐτὸν τὸν ἐμπνευσμένον, τὸν εἶτα ὑπ' αὐτοῦ τῷ Κράτει, εἶναι δὲ τοῦτο μέγαν καὶ ἀληθῶς ἐθνικὸν ποιητὴν (οὐχὶ δὲ ἐθνικὸν τῆς Ἑταιρίας τοῦ «Ἀρμοβαίου θαυμασμοῦ») οἱ Μαλλιαροὶ ἔπ' ἐσχάτων ὠνόμασαν στιχοπλόκον, ἠξίωσαν μάλιστα, καταβιβαζομένης τῆς πινακίδος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς φερούσης τὸ τετιμημένον ὄνομα αὐτοῦ, νὰ ἀναρτηθῇ ἄλλη, φέρουσα τὸ ὄνομα νεωτέρου τινὸς Φιλέλληνο, ὑπὲρ οὗ δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους δύσκολον νὰ εὕρεθῃ ἄλλη.

Σημειώσατε δὲ καλῶς, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος ἦτο ὁ ἰδρύσας τὸ Κεγοτάφειον τῶν Ἱερολοχιτῶν ἐπὶ ἰδίου οἰκοπέδου, δωρηθέντος
εἶτα ὑπ' αὐτοῦ τῷ Κράτει, εἶναι δὲ τοῦτο ποῖον νομίζετε; Ὁ κῆπος τῆς «Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης».
(ἀκολουθεῖ)

ΔΩΡΕΑ

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Νέας Ἐποχῆς» προσφέρει χρονοδότην τὸν Α'. τόμον τῆς «Πολιτικῆς Ἱστορίας Δ. Γούναρη» εἰς ἐκείνους τοὺς συνδρομητὰς, οἵτινες θὰ ἦσαν διατεθημένοι νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 1 ἕως 25 τεύχη τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

«Αν κρίνῃ κανείς ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα τῶν ἀντιπολιτευομένων Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων δὲν εἶναι μακρὰν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ προκηρυχθοῦν αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί, τὰς ὁποίας οἱ Ἑργατικοὶ μετὰ τῶν Φιλελευθέρων ἐλπίζουν νὰ κερδίσουν.

Πολλὰ καὶ μεγάλα εἶναι τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ὁποίων ἡ Συνταγματικὴ Κυβέρνησις τῆς Μεγάλης Βρετανίας δὲν ἔχει καταγάγῃ ἐπιτυχίας. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς μεγάλης ἀπεργίας, τὰ ἔξοδα τῆς ὁποίας ἐξακολουθεῖν ἀπληρώνῃ ἀκόμη ὁλόκληρος ἡ Βρετανικὴ βιομηχανία. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς δαπανηροτάτης πολιτικῆς τῶν μεγάλων ἐξοπλισμῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ριφθῇ τὸ ὑπουργεῖον Μπῶλντουϊν χωρὶς νὰ ὑπολογίξῃ τὰ τεράστια βάρη τὰ ὁποία ἐφόρτωσεν εἰς τοὺς ὅμους τῶν φορολογουμένων Ἀγγλικῶν πολιτῶν.

Ἡ Συντηρητικὴ Κυβέρνησις τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγγλικὸς Λαὸς, ὅστις τὴν ἐξέλεξε, ἀνέμενε πραγματικὴν ἀνακούφισιν, φορολογικὴν καὶ ἄλλην, διέψευσεν ἀπὸ καιροῦ ὅλας τὰς ἐλπίδας. Ἡ πολιτικὴ τῆς εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν παλαιῶν προνομίων καὶ δικαιομάτων τῶν Λόρδων, ἐξήγειρεν ἐναντίον τῆς καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ διαπρεπέστερα μέλη τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος, ἀντιλαμβανόμενα ὅτι ὁ ροῦς τῆς προόδου δὲν δύναται ν' ἀνακοπῇ εἰς τὴν ἐποχὴν μας.

Ἡ Βρετανικὴ πολιτικὴ εἰς τὴν Κίναν ἦτις ὑπῆρξε δαπανηροτάτη χωρὶς νὰ φέρῃ τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποία οἱ ὑποστηρίζοντες αὐτὴν ἀνέμενον, ἡ Βρετανικὴ ἀδιαλαξία ἀπέναντι τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐγκαρδιότητος ἣτις ἐχαρακτήριζε τὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἀποικιῶν καὶ τῆς Μητροπόλεως, ὅλα αὐτὰ συνολικῶς λαμβανόμενα ἀποτελοῦν ἐνδείξεις μιᾶς συστηματικῆς ἐξασθενήσεως τοῦ Βρετανικοῦ κολοσσοῦ, ἣτι ἐκδηλοῦται εἰς τὴν αὐξοῦσαν δυσφορίαν ὅλων τῶν λαϊκῶν τῆς Ἀγγλίας τάξεων.

Τὸ μεγαλειότερον ἐν τούτοις πλῆγμα, τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις Μπῶλντουϊν κατέφερεν ἐναντίον τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς χώρας ἦτο ἡ διακοπὴ τῶν μετὰ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας σχέσεων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές

ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῶν Σοβιετ δὲν ἠγόραζε μεγάλας ποσότητας Ἀγγλικῶν ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ ἐπρομήθευεν εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἀγορὰς διαφόρους πρώτας ὕλας, τὰς ὁποίας σήμερον οἱ Ἀγγλοὶ ἀγοράζουν πολὺ ἀκριβώτερα ἀλλαχόθεν, ἐφ' ὅσον τὰ Γερμανικὰ ἐργοστάσια ἐφοδιάζουν τοὺς Ρώσσους μὲ πλεθώραν παντοειδῶν βιομηχανικῶν προϊόντων.

Ἀν ἡ Κυβέρνησις Μπῶλντουϊν ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας προεβύει, ἐδείκνυε μίαν ἐφεκτικὴν πολιτικὴν ἀπέναντι τῆς Ρώμης, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ὁπωσδήποτε λογικόν, καὶ θὰ ἐξυτηρῆται ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως μίαν Εὐρωπαϊκὴν ἀνάγκην. Δυστυχῶς ὁ Σέρ Τσάμπερλεϊν, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἔκαμε τὸ πᾶν ὅπως ἐνθαρρύνῃ τὸν Φασισμόν τοῦ Μουσολίνι, καὶ ὅπως ἐνισχύσῃ ὅλα τὰ τολμηρὰ καὶ φιλοτόλεμα σχέδια τοῦ Ἰταλοῦ Δικτάτορος κατὰ τῆς ἡσυχίας τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

Σήμερον οἱ Ἴταλοι, ἀπειλοῦντες τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, στηρίζονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας τοῖς δίδει ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ, ἣτις περιθάλπει τὸν Φασισμόν ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας μέχρι τῆς Ρουμανίας, χωρὶς νὰ βλέπῃ ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ματαιώνει καὶ ἐκμηδενίζει πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς γνήσιον καὶ πραγματικὸν ἀφοπλισμόν καὶ παγίωσιν τῆς εἰρήνης.

Οἱ ἀντίπαλοι τῶν Ἀγγλῶν Συντηρητικῶν, τὸσον οἱ Ἑργατικοὶ ὅσον καὶ οἱ Φιλελεύθεροι, γνωρίζουν τὰ τρωτὰ σημεῖα τῆς Κυβερνήσεως Μπῶλντουϊν καὶ ἐργάζονται συστηματικώτατα πρὸς ἀναδιωργάνωσιν τῶν δύο ἐκείνων κομμάτων τὰ ὁποία δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ συνεργασθῶσιν εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς, αἵτινες θὰ γίνονιν ἴσως ἐναρτίτερον ἀφ' ὅ,τι γενικῶς ἀναμένεται. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὁ σήμερον διεξαγόμενος ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ προεκλογικὸς ἀγὼν ἔχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν.

«Ἀτλαντὶς» ΑΔΑΜ. ΠΟΛΥΖΩΓΙΔΗΣ

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Η ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ ἐναντίον τοῦ Προέδρου τῆς λεγομένης «Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας» τριανδρικοῦ κ. Παύλου Κουντουριώτου εὐτυχῶς ἀκαρπὸς ἀπόπειρα, κρινομένη ἐκ τῶν ἐξωθησάντων εἰς αὐτὴν λόγων, ὅπως τοὺς ἀνέλυσεν αὐτὸς ὁ δράστης, εἶναι μία πολὺ χαρακτηριστικὴ ἐνδείξις τοῦ ἠθικοῦ καὶ ιδεολογικοῦ περιχομένου τοῦ ἀκαθάρτου αὐτοῦ πολιτειακοῦ καταπλάσματος, τοῦ ἐπικολληθέντος εἰς τὴν ῥάχιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῆς βενιζελικῆς ἀποχαλινώσεως καὶ μανίας, μετὰ τὴν ἐπικόλλησιν εἰς αὐτὴν. Μαροκηνῶν, Σενεγαλέζων, Γυπαρισμῶν, Πλαστηρισμῶν, Γοναταδισμῶν, Παγκαλισμῶν, καὶ λοιπῶν τόσων ἐντιμωμάτων καὶ εὐεργετικῶν καταστάσεων. Ὁ δράστης διὰ τῆς ψυχολογίας του καὶ τῶν σκέψεων του ἀπηρεῖ ὅλον τὸ ἑλληνικὸν δημοκρατικὸν «Πιστεύω», τὸ ἓνα σκέλος τοῦ ὁποίου στηρίζεται εἰς τὸν στρατοκρατισμόν, εἰς ἀληθινὰ δικαίαν καὶ χασεκήδικην πολιτειακὴν ἀντίληψιν, ἀλλὰ τὸ ἄλλο εἶνε ἀναποσπᾶστος βουτηγμένον εἰς τὸ ἀναρχιστικὸν καὶ τόκομουνιστικὸν ἔλος. Ὁ Βενιζελισμὸς καὶ ἡ ἄμεσος αὐτοῦ παράγωγος Δημοκρατία μας, ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ἐξέλιξις του, ἀνύψωσαν εἰς δόγμα τὴν **ἐκβίασιν**, τὴν λήστευσιν, τὸν **ἐργῶστικόν καὶ κτηνώδη ἀτομισμόν**. Εἰς τὰς σημαίας τῶν ἡτὸν ἀναφανδὸν ἀναγεγραμμένον τὸ «ὁ γὰρ ὁ θάνατός σου ζωὴ μου». Συνείδησις, δικαίωμα, δίκαιον, κτήσις, ἀρχαί, ιδέαι, παραδόσεις δὲν ἐπιστρέπετο νὰ ὑπάρχουν ἐν Ἑλλάδι ἔξω τοῦ βενιζελικοῦ καὶ Δημοκρατικοῦ πλαισίου καὶ χρωματισμοῦ. Παραβίασις λοιπὸν συνειδήσεων, νομιμοφανὲς ληστρικὴ ἀρπαγὴ ἰδιοκτησιῶν, καταπάτησις ἀρχῶν καὶ ιδεῶν, στραγγαλισμὸς δικαίων, ἀπολάκτισις δικαιωμάτων, ἀπόσβεσις παραδόσεων, καθιέρωσις κτηνωδῶς ἐργῶστικῶν καταστάσεων ἦτο καὶ εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἐξελίξεως τοῦ Βενιζελισμοῦ καὶ τοῦ βενιζελικοῦ δημοκρατισμοῦ. Ἡ Βενιζελικὴ δημοκρατία εἶναι δένδρον τρεφόμενον ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν κόπρον καὶ ποτιζόμενον ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦ ἐπαναστατισμοῦ καὶ τῆς ἀναρχίας. Πῶς νὰ μὴ πράξῃ λοιπὸν, δι' οὗς λόγους τὸ ἐπράξεν, ὅ,τι ἐπράξε καὶ ὁ ἐκ τῶν θεσσαλικῶν Ἀμπελακίων ἐλλογιμώτατος νέος καὶ νεοφώπιτος εἰς τὰς νέας αὐτὰς «ἰδεο-

λογίας» κ. Γκούσιος, ὁ τρώγων καὶ πίνων νυχθημερὸν θεωρίας, ὅτι εἶνε προοδευτικὸν καὶ δίκαιον νὰ λάβῃς ὑπὸ τὴν κατοχὴν σου τὸ κτῆμα τοῦ ἄλλου, πληρώων—διὰ τοῦ Κράτους ὅμως, παρακαλοῦμεν,—ἐν λεπτὸν σημερινῆς ἑλληνικῆς δραχμῆς ἀπέναντι ἑκατὸν χρυσῶν φράγκων, ὁ ἀντιμετωπίζων προγράμματα ἑλληνικῶν πολιτικῶν κομμάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν Ἑργατῶν καὶ τῶν Ἀγροτῶν πρέπει νὰ θυσιάσῃται τυφλῶς πᾶν δίκαιον καὶ πᾶν συμφέρον οἰασδήποτε ἄλλης κοινωνικῆς τάξεως, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθησαν καταστάσεις ὅπως ἡ τοῦ λιμενικοῦ ἐμπορίου τοῦ Πειραιῶς, ὁ ἐντροφῶν καθ' ἑκάστην εἰς τὸν «Ρίζοσπᾶστην», τὸν διαλαλοῦντα δι' ὅλων τῶν σελίδων του, ὅτι ἡ ἐκβίασις τῆς θελήσεως καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἄλλου εἶναι ἱερὸν δικαίωμα καὶ ἡ ἰδιοκτησία καθαρὸν προῖόν ληστεύσεως καὶ κλοπῆς πολλῶν παρ' ἑνός, ὁ διαπαιδαγωγούμενος ἀπὸ τὰ συγγράμματα τοῦ κ. Κορδάτου, τὰ μετοχετεύοντα εἰς τοὺς νεοελληνικοὺς ἐγκεφάλους ὅλην τὴν ἰλὺν τοῦ Κομμουνισμοῦ, τοῦ ὀργανομένου αὐτοῦ ἐπαναστατισμοῦ καὶ ἀναρχισμοῦ, τοῦ πολιτειοφανοῦς αὐτοῦ ὀπτεντισμοῦ;

Ἡ πράξις τοῦ Γκούσιου εἶνε καθαρὸν προῖόν τῆς μισανθρωπικῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀτμοσφαιρᾶς, μετὰ τὴν ὁποίαν περιετύλιξε καὶ ἀπέπνιξε ἀπὸ πολλοῦ τὴν Ἑλλάδα ἡ βενιζελικὴ ἐπιδημία, καὶ τῆς ὁποίας τελεινταῖα καὶ ἐξελικτικὰ ἐκφυσμήματα εἶνε ἡ ἑλληνικὴ δημοκρατία καὶ ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμός, τῆς ἰδίας ψυχολογίας καὶ τοῦ ἰδίου ιδεολογισμοῦ προϊόντα, διμορφος παρὰ τὰς τοῦ ἰδίου στρατοπέδου, καταστάσεις μὴ δυνάμεναι διὰ τοῦτο νὰ ὑπάρχουν χωρισμέναι ἀλλήλων, ὅπως οἱ περὶφημοὶ ἐκ γενετῆς συγκεκολλημένοι μετὰ τῶν Σιαμαίων ἀδελφοί, ἀνασφόνουσαι ἀποβαίνοντες τὸ περιεχόμενον τῶν διὰ τῆς ἰδίας ὑπόταξις ἀρχῶν καὶ ἀντιλήψεων.

Ὁ Γκούσιος ὑπῆρξεν, ἀναλόγως τοῦ ἠθικοῦ αἰσθητηρίου του καὶ τῆς διανοητικῆς του ἐπαρκείας, καλῆς πίστεως καὶ συνεπῆς πρὸς τὰ διδάγματα τῆς νέας Σχολῆς, ἡ ὁποία τὸν ἐξέθρεψε πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς,

Τὸ δόγμα τῆς Σχολῆς αὐτῆς εἶναι : Πρέπει νὰ πραγματοποιοῦμεν τοὺς πόθους μας, τὰς ἀντιλήψεις μας καὶ τὰ συμφέροντά μας διὰ τῆς βίας. Δὲν ὑπάρχει ἠθικὴ καὶ δίκαιον πέραν τοῦ γυμνοῦ καὶ ἀτομικοῦ συμφέροντός μας. Συμφώνως πρὸς τὰ διδάγματα τῆς Σχολῆς αὐτῆς ἐνήργησε. Εἶνε ἡ Βενιζελικὴ Σχολή, γεννήσασα φύσιολογικῶς ἐν τῇ χώρᾳ μας τὴν Δημοκρατικὴν Σχολήν, ἡ ὁποία πάλιν ἐγέννησεν ἐν αὐτῇ τὴν Κομμουνιστικὴν. Τρισυπόστατος κατάστασις, λυμαινόμενη διαδοχικῶς καὶ ἀλληλεγγύως τὴν Ἑλλάδα.

δα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, οἱ ἀθωότεροι τρόφιμοι τῆς ὁποίας δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἔλληνες τοῦ τύπου Γκουσίου, καὶ ἡ ὁποία, μὴ στενοχωρησθε, θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ταχέως καὶ ἐκπλήξεις ἀπειραρίθμων ἐκτρομάτων, εἰς δὲν ἀρκοῦν ὅσαι, πάσης δράσεως καὶ πάσης διανοητικότητος, μᾶς παρουσίασε πρὸ τοῦ Γκουσίου, ἐπιτυχούσα τὴν τόσον εὐφρόσυνον ἠθικῶς, πνευματικῶς καὶ κοινωνικῶς, σημερινὴν νεοελληνικότητα.

ΕΛΛΗΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΔΟΞΗΣ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ 1912-1913

25

Ἐγράφησαν εἰδικῶς διὰ τὴν «Νέαν Ἐποχὴν» ἀπὸ ἀπόντατον ὑποστράτηγον μέλος τοῦ Μεγάλου Ἐπιτελείου.

(Πᾶσα ἀναδημοσίευσις ἀπαγορεύεται ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς «Νέας Ἐποχῆς»)

Ποῖος δύνата νὰ περιγράψῃ τὰς ἀγωνώδεις ἐκεῖνας ἡμέρας τὰς ὁποίας διῆλθεν εἰς τὸ Λιβούννοβον ὁ Κωνσταντῖνος ἐν ἀναμονῇ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ συνδιασκέψεως τῆς Εἰρήνης; Ἡ ἀγωνία τοῦ Κωνσταντίνου τότε ἦτο καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς τὴν ἀγωνίαν ὑφ' ἧς κατείχετο ὅταν διεξήγετο ἡ μάχη τοῦ Κιλκίς. Εὗρίσκετο εἰς ἀδιάκοπον τηλεγραφικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας ἐν τῇ Διασκέψει κ. Βενιζέλου, καὶ ἐτηλεγράφει συνεχῶς εἰς τοὺς ἐστεμμένους συγγενεῖς του, εἰς τὸν Κάϊσερ, εἰς τὸν Τσάρον καὶ τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ζητῶν νὰ ἐνισχυθοῦν παρ' αὐτῶν αἱ Ἑλληνικαὶ ἐθνικαὶ διεκδικήσεις. Κατὰ τὴν ὁξείαν φάσιν τοῦ ζητήματος τῆς Καβάλλας ἡ ἀνησυχία του ὑπῆρξεν ἀφάνταστος. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦτο τόσον στενοχωρημένος καὶ τόσον δύσθυμος.

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος καὶ ἀνταποκριτὴς τοῦ Παρισινοῦ «Χρόνου» κ. Ρενὲ Πυά, διεκινδύνευσε μίαν ἐρώτησιν, ἣτις ἐξώργισε τὸν Κωνσταντῖνον.

— Ἀν, Μεγαλειότατε, ἡ Καβάλλα δὲν ἐνωθῇ μετὰ τὴν Ἑλλάδα τί θὰ συμβῇ;

— Τί θὰ συμβῇ; Ἀφελεστέρα ἐρώτησις αὐτῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποβληθῇ. Θὰ συμβῇ, κύριε, ὅτι ἡ θὰ κινδυνεύσωμεν τὰ πάντα, δηλαδή ἡ οἱ Βούλγαροι θὰ φθάσουν εἰς τὴν Μελούναν, ἡ ἡμεῖς θὰ ἐπιβάλλωμεν τοὺς ὅρους μας ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων τῆς Σόφειας! Θὰ συνεχισθῇ ὁ πόλεμος, πόλεμος ἐξοντώσεως.

Ὁ Κωνσταντῖνος λέγων τ' ἀνωτέρω εἶχε τελείως ἀλλάξει. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραπτον.

Ὁ γάλλος δημοσιογράφος, δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐν τῇ ἐνασχέσει τοῦ δημοσιογραφικοῦ των καθηκόντος ὑπεχώρουν ὅταν ὁ συνομιλητὴς αὐτῶν ἐξωργίζετο. Ἐπρεπε νὰ διακρίνῃ τοὺς Βασιλικούς στοχασμούς. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὰς σκέψεις τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ ἔθνους τοῦ Ἑλληνικοῦ.

— Ἐν περιπτώσει, Μεγαλειότατε, καθ' ἣν ἡ Διάσκεψις ἀποφανθῇ ὅτι ἡ Καβάλλα θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἐλεύθερος ἐμπορικὸς λιμὴν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἡ Βουλγαρία δι' αὐτῆς ἐμπορικὴν διέξοδον εἰς τὸν Αἰγαῖον;

Ὁ Βασιλεὺς ἀπήντησεν.

— Ἀκοῦστε, φίλε μου. Δὲν εἶμαι διπλωμάτης καὶ δὲν γνωρίζω πῶς σκέπτονται οἱ δι-

πλωμάται. Ἐγὼ ὡς Ἕλλην πατριώτης, καὶ ὡς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, δὲν δίδω οὐτε μὴ κονταλιὰ θάλασσα ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου εἰς τὴν Βουλγαρίαν! Πιθανὸν ἐξηκολούθησεν ὁ Κωνσταντῖνος, οἱ ἄλλοι Σύμμαχοί μου καὶ τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἀνακτοβούλια νὰ σκέπτονται ἄλλως, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ Βουλγαρία θὰ λάβῃ ἓνα τμήμα τῆς Δυτικῆς Θράκης. Ἐγὼ ὁμως, ἀπροκαλύπτως, σᾶς τὸ δηλῶ καὶ δύνασθε νὰ κάμητε τῆς δηλώσεώς μου ταύτης οἰανδήποτε χρῆσιν, ὅτι ἂν ἡδυνάμην νὰ ἐπιβάλλω τοὺς ὅρους τῆς Εἰρήνης, θὰ περιώριζον τὴν Βουλγαρίαν εἰς τὰ παλαιὰ της, τὰ πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου σύνορα.

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος, μειδιδῶν εἶπε: — Πόσον ἔχει δίκαιον ὁ λαὸς σας, ὁ ὁποῖος σᾶς λατρεύει, νὰ ἐξηγῇ τὸ Βῆτα τῆς ὑπογραφῆς σας ὅτι σημαίνει «Βουλγαροκτόνος».

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐμειδίασε καὶ αὐτός.

— Ὁ λαὸς μου, εἶναι κατ' ἐξοχὴν «Ἐθνικιστής». Τὸ ὄνειρον τῆς Μεγάλης καὶ ἐνδόξου Ἑλλάδος εἶνε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν καθ' ἑ Ἕλληνας. Μὲ αὐτὸ γαλουχεῖται, με αὐτὸ ἀνδροῦται, με αὐτὸ πεθαίνει. Θεωρεῖ τοὺς Βουλγάρους ἀσπονδοτέρους ἐχθροὺς τῶν Τούρκων. Οἱ Τούρκοι ἐπὶ τέλους ἐσεβάσθησαν τὴν θρησκείαν τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων, τοὺς ἐξεσφάλισαν τὴν ἐκπαίδευσίν των. Ἐνῶ οἱ Βούλγαροι, Ἡσδο μαζὺ μας καὶ εἶδατε μόνοι σας μετὰ τὰ μάτια σας τὰ ὄργια των, εἰς τὴν Λοιδράνην, εἰς τὴν Νιγρίταν, εἰς τὰς Σέρρας, εἰς τὸ Σιδηρόκαστρον, εἰς τὴν Σιρῶνιτσαν. Πρὶν ἀκόμη ἐπιδικασθῶν τὰ Ἑλληνικώτατα αὐτὰ μέρη τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ βιαίου ἐκβουλγαρισμοῦ, καὶ ἐξήσκησαν πόλεμον ἐξοντώσεως παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἡσδο παρὼν ὅταν ἦλθον αἱ Ἐπιτροπαὶ τῶν Μελενικιωτῶν καὶ τῶν Σιρῶνιτισιωτῶν καὶ ἠκούσατε τί μοῦ ἔλεγον: «Θὰ κάψουμε τὰ σπῆτια μας καὶ θὰ φύγουμε!» Διότι γνωρίζουν καλῶς καὶ αἰσθάνονται καλῶς τί σημαίνει Βουλγαρος, βουλγαρικὴ ψυχὴ, βουλγαρικὸς πολιτισμός, βουλγαρικὴ διοίκησις. Δὲν λησμονοῦν τὰς φρικαλεότητας τῆς ὀκταμήνου Βουλγαρικῆς κατοχῆς, τὰς σφαγὰς, τὰς ἀρπαγὰς, τὰς ἀτιμώσεις. Καὶ γνωρίζουν τί θὰ ὑποστοῦν ἂν μείνουν ὑπὸ τὴν Βουλγαρικὴν κατοχήν».

**

Ἡ Συνθήκη τῆς Εἰρήνης τέλος ὑπεγρά-

φη ἐν Βουκουρεστίῳ, ἀφοῦ ἡ ἐπέμβασις τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου ἐπεδίκασε τὴν Κοβάλλαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν Σαρῆ Σαμπάν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐπὶ τῇ δημογραφίᾳ τῆς Εἰρήνης ὁ Κωνσταντῖνος ἀπηύθυνε πρὸς τὰς ἐνδόξους μαχίμους δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος τὸ κάτωθι ἱστορικὸν διάγγελμα:

Πρὸς τὸν Στρατὸν Μου καὶ τὸν Στόλον

«Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὑπεγράφη ἐν Βουκουρεστίῳ τὸ πρωτόκολλον τὸ καθορίζον τὰ ὅρια μετὰ τῆς Νέας Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς ὅρια ἡμῶν ἀρχονται ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς λίμνης Πρεσπῶν, διασχίζουσι τὴν πεδιάδα μετὰ τὴν Μοναστηρίου καὶ Φλωρίνης ἀκολουθοῦσι τὸ νοτίως τοῦ Μοριχόβου καὶ πρὸς βορρᾶν τοῦ Καζᾶ Μογλενῶν ὕψηλὰ ὄρη διέρχονται ὁμέσως νοτίως τῆς Γευγελῆς καὶ μετὰ τῆς πόλεως Δοϊράνης καὶ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ διασχίζουσι τὴν λίμνην Δοϊράνης, ἀνέρχονται τὸ ὄρος Μπέλεσι, ἀκολουθοῦντα αὐτὸ κατὰ μήκος, διαιρῶσι παρὰ τὴν Κοῦλαν τὸ στενὸν τοῦ Δεμιρ Ἰσάρ, ἀνέρχονται εἰς τὸ ὄρος Τσιγγέλι, διέρχονται νοτίως τοῦ Μελενικίου καὶ Νευροκοπίου, περιλαμβάνουσι μέγα μέρος τῆς ἀνατολικῆς τοῦ Νέστου χώρας, πλὴν τῆς Εὐνθῆς καὶ καταλήγουσι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέστου.

Ἀξιοματικοί, ὑπαξιωματικοί, στρατιῶται καὶ ναῦται,

Σεῖς εἶσθε οἱ ἐργάται τῆς μεγαλυνθείσης ταύτης Νέας Ἑλλάδος. Τὸ αἷμά σας οἱ κόποι σας, οἱ ἀγῶνες σας αἱ στερήσεις σας, ἡ ἀνδρεία σας καὶ ἡ καρτερία σας, ἔκαμαν τὴν Πατρίδα μας μεγάλην, ὅχι δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τετιμημένην καὶ σεβαστὴν καὶ ἐνδοξὴν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Λυποῦμαι διότι πολλοί, πάμπολλοι ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους μαχητὰς Μου δὲν θὰ ἀκούσωσι τοὺς λόγους Μου τούτους, ἀλλὰ τὸ αἷμά των δὲν ἐκχύθη ἐπὶ ματαίᾳ.

Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν πεσόντων ἡρώων μας. Εἰς σᾶς δὲ τοὺς ἐπιζῶντας ἐκφράζω τὸν θαυμασμόν Μου διὰ τὰ κατορθώματά σας καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν Μου διὰ τὴν ἡγεσίαν τοιοῦτον Στρατοῦ καὶ τοιοῦτον Στόλου.

Διέταξα ὥπως μετάλλια δοθῶσιν εἰς πάντας τοὺς μετὰσχόντας τῶν δύο πολέ-

μων, ἀλλ' ὑπὲρ πᾶν μέταλλον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀμοιβὴν εἶμαι βέβαιος δι' εἰς τὴν καρδίαν ἐκάστου προέχει ὡς ἀρίστη ἀμοιβὴ τὸ συναίσθημα δι' ἔκαμε τὴν Ἑλλάδα Μεγάλην.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον μας δὲν ἐτελείωσε. Πρέπει ἡ Ἑλλάς μας νὰ γίνῃ ἰσχυρὰ ἰσχυρωτάτη. Θὰ ἐργασθῶ ἀνεκδοτῶς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ὅσοι μένετε ὑπὸ τὰς σημαίας θὰ μὲ συντρέξετε μὲ τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν ὅπως καὶ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ὅσοι θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸν οἶκόν σας μαζί μὲ τὸ αἶσθημα τῆς ὑπερηφανείας διὰ τοὺς θριάμβους σας νὰ μεταφέρετε καὶ νὰ δώσετε τὴν ἀκαμπτον ἀπόφασιν ὅλων μας νὰ κάμωμεν Ἑλλάδα πολεμικῶς ἰσχυροτάτην, Σεβαστὴν εἰς τοὺς φίλους της καὶ τρομερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς της.

Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς

Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στόλος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β'.

Ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς Εἰρήνης ὁ Κωνσταντῖνος διέταξε ὅλα τὰ φρούρια ὡς ἐπίσης καὶ τὸν στόλον νὰ χοιρεύσονται τὸ ἱστορικὸν γεγονός τῆς συνομολογήσεως νικηφόρου Εἰρήνης, μὲ ἑκατὸν καὶ ἕνα κανονιοβουλίστους. Μεγάλῃ ἡμέρᾳ! Τὸ Αἰγαῖον ἀπὸ τῶν στενῶν, αἱ νῆσοι ὅλαι μέχρι τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ Κρήτη εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ ἀπ' ἐτέρου τὸ Ἰόνιον μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς, τὰ φρούρια καὶ τὰ πελάγη τῆς Μεγάλης καὶ Ἐνδόξου Ἑλλάδος, ἀπήχησαν ὁμοῦ τὴν διαταγὴν τοῦ Νικητοῦ Στρατηλάτου.

Ὁλος ὁ Εὐρωπαϊκὸς καὶ Ἀμερικανικὸς τύπος, ὅστις μετὰ θαυμασμοῦ παρηκολούθησε τὰς νίκας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον δὲν ἐφείσθη ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Κωνσταντίνου. Ἡ δόξα τοῦ Κωνσταντίνου ὡς Στρατάρχου ὑμνεῖτο παρ' ὅλων καὶ ἡ ἐντύπωσις ἡ παραχθείσα ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, καὶ τὴν ἀριότητα τοῦ Μεγάλου Ἐπιτελείου ἦτο καταπληκτικὴ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος δι' Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος ἀπέ-

νειμεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχιστρατήγου τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ.

Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος θεωρῶν ὅτι ὅλαι αἰτίαι πρὸς αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ ἐγκώμια ἀνήγον εἰς τὸν νικηφόρον στρατὸν τοῦ, ἀνήγειρε τὸ σημαντικὸν τοῦτο γεγονός διὰ τῆς κάτωθι ἡμερησίας του διαταγῆς:

Ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, στρατιῶται καὶ ναῦται,

Ἡ Α. Μ. ὁ Γερμανὸς Αὐτοκράτωρ ἠδύοχησε νὰ μοι ἀπονείμῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ Στρατάρχου ἐν τῷ Στρατῷ του κατόπιν τῶν Ἑλληνικῶν νικῶν.

Εἶνε τοῦτο ὑψίστη τιμὴ ἀντανακλῶσα εἰς ὅλην τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν ἡ Μεγαλειότης του ἀναγνωρίζει διὰ τῶν φράσεων δι' αἱ στρατεύματα Μου ἐνέηργησαν θαυμασίως καὶ ἐπολέμησαν μετὰ ἥρωικῆς ἀνδρείας, προκαλέσαντα πληρεστάτην ἐκτίμησιν καὶ θαυμασμόν.

Ἀναγγέλλων εἰς σᾶς τὴν εἶδησιν ταύτην, ἀναγνωρίζω συγχρόνως δι' εἰς σᾶς, εἰς τοὺς ἀγῶνας σας, εἰς τὰς θυσίας σας, ὀφείλω τὴν μεγάλην αὐτὴν τιμὴν, ἡ ὁποία Μοι ἐγένετο, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἐχαριστιῶ.

Λιβούνοβον 28 Ἰουλίου 1913

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β'.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς τεῦχος: Ἡ περιοδεία τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου εἰς Σέρρας, Δράμαν καὶ Καβάλλαν—Διάφορα ὥραϊα ἀνέκδοτα τοῦ Κωνσταντίνου. Οἱ ὥραϊοι λόγοι τῶν Μητροπολιτῶν καὶ αἱ συγκινητικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ κλπ. κλπ.

Τὰ ὑποπροκτορεῖται ἐφημερίδων τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ τύπου εἰς τὰς ἐπαρχίας ἔχουν ἀναλάβει τὴν διὰθεσιν τοῦ διδύμου.

Ὁ Α' τόμος τῆς Πολιτικῆς ἱστορίας τοῦ Δημ. Γούναρη πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἄλλης τῆς Ἑλλάδος.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συνεκροτήθη εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Βιομηχανῶν πρὸς καθορισμὸν ἐν μέλλοντι τῆς στάσεως τοῦ Βιομηχανικοῦ κόσμου ἐν σχέσει μὲ τὰ φορτεκφορτωτικά κλ. συναφῆ ζητήματα.

Παρίσταντο ἄνω τῶν τριακοσίων βιομηχανοὶ ἐκπροσωποῦντες τὰς κυριώτερας βιομηχανίας Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἐλαρχῶν.

Ὡμίλησαν σχετικῶς οἱ κ. κ. Ἀνδρ. Χατζηκυριάκος πρόεδρος τοῦ συνδέσμου Βιομηχανῶν, ὁ κ. Α. Ἀναστασιάδης πρόεδρος τοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, ὁ κ. Σιγρίγγος πρόεδρος Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς, ὁ πρόεδρος Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν κ. Ν. Κυριακίδης καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τῶν Βιομηχανῶν κ. Γ. Κ. Βούρβουλης.

Τὴν σοβαρότητα τοῦ θέματος κύριοι, δὲν θὰ ἐπιχειρήσω κἄν ν' ἀναπτύξω—εἰδικώτερον, πρὸς ὕμᾶς ἀπευθυνόμενος. Τὴν διαπίστωσιν αὐτὴ καὶ μόνον ἡ ἀθρόα ὄλων ἡμῶν συγκέντρωσις ἐνταῦθα, ἥτις ἀποτελεῖ ἀληθῆ συναγεμὸν τοῦ βιομηχανικοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ὅσην μεγαλειότητα σημασίαν ὀφείλομεν ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸ ζήτημα—δι' ὃ ἐκλήθημεν, μὲ τόσην περισσοτέραν δέον καὶ νὰ πλαισιωθῶν αἱ ἀποφάσεις ἡμῶν καὶ αἱ ἐνέργειαι—ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειαι—προϋποθέτουσαι τὴν κατίσχυσιν εἰς ἀγῶνα, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὁποίου ἐξορτάται οὐχὶ ἀπλῶς ἡ τίχῃ τῆς Βιομηχανίας, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ Κοινωνικὸν καθεστῶς, αὐτὴ ἡ εὐημερία τῆς χώρας.

Φύσει καὶ θέσει συντηρητικῶν ἀρχῶν ὁ Βιομηχανικὸς Κόσμος, ἀλλὰ καὶ ὑπέρμαχος ἐν ταῦτῳ τοῦ αὐτοῦ καθεστώτος—ὅφ' ὃ καὶ προσήχθη μέχρι τοῦδε καὶ ἠτύχησεν ἡ Ἑλλὰς οὐχὶ ὀλίγην καὶ οὐχὶ μικρὰν ἐνδεέσμεν ἀνεκτικότητα, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς πᾶν δι' ἐπιπρόσθετον παρ' ὅλων ἐκείνων, οἵτινες ἐπωφεληθέντες εὐκαιριῶν καὶ ἀναστατώσεων, ἠσώσαν τὴν ἐξοσίαν καὶ διεκκυβέρνησαν, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, ὡς διεκκυβέρνησαν τὴν γῆσον.

Πλὴν ὅμως τὴν ἀνεκτικότητα αὐτὴν δὲν

θὰ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ συνεχίσῃ ὁ Βιομηχανικὸς Κόσμος παρέχων αὐτὴν καὶ πρὸς τὸ ὑφιστάμενον Κυβερνητικὸν συγκρότημα, ὅπερ συγκρότημα κατὰ τεκμήριον τοῦλάχιστον ἀπερρέον ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Λαοῦ, ἔχει καθήκον νὰ ὑπερασμῖνται τοῦ Κοινωνικοῦ Καθεστώτος, νὰ εὐλαβεῖται τῶν ἀρῶν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Χώρας, νὰ ἐφαρμόσῃ πιστῶς καὶ νὰ ἐπιβάλῃ αὐστηρῶς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους ἵνα οὕτω ἀποκαθιστᾷ καὶ τηρῇ τὴν ἰσοπολιτείαν ἐν τῷ τόπῳ.

Δι' ὃ καὶ ὁ Ἀγὼν ἡμῶν, Κύριοι εἰς δὲν μὲ ἐναργὴ τὴν ἐκδήλωσιν ἀποδυνάμειά σήμερον, δὲν εἶναι κἄν ἀγὼν συμφερόντων, ἀλλ' ἀγὼν ἰδεολογικός, ἀγὼν ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦτο τοῦ Κοινωνικοῦ Συνόλου.

Τὰ λιμενικὰ φορτεκφορτωτικά καὶ τὰ βαρύτερας αἰτίας, μᾶς σοβαρῶς κινδυνώδους καπαστάσεως πολλαχόθεν ἐνισχυομένης καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἐκδηλουμένης.

Εἶναι τεῦτο, κύριοι, ἡ κατάστασις ἡ δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τὴν Κυβερνητικὴν ρευστότητα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἥτις ρευστότης μετὰ τῶν συνεπειῶν καὶ τὴν κεκτημένην ταχύτητα αὐτῆς, ἔσχε σοβαρὰν τὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν κατευθύνσεων καὶ πράξεων τοῦ σημερινοῦ Κυβερνητικοῦ συγκροτήματος.

Καὶ εἶναι ἐπίσης εὐχερῶς ἀντιληπτόν, ὅτι ἐκάστη τῶν τάξεων τοῦ Κοινωνικοῦ Συνόλου, ἐδημιούργησεν, ἐν τῇ ἐμῇ τῆς ὑπάρξεώς της, οὐχὶ ἀπλῶς ἀντιθέσεις συμφερόντων ἀλλ' ἐχθρότητα πρὸς τὰς ἄλλας, διότι ὅσαι αἱ Κοινωνικαὶ τάξεις ἐγέννησαν ἐν αὐταῖς τὴν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ νόμου καὶ διατάγματος, ἐνέργειαι καὶ πράξεις, τῶν Κυβερνητῶν αὐτοῦ, ἦσαν πράξεις ἐξυπηρετούσαι πρᾶγματι τὸ γενικώτερον συμφέρον τοῦ Συνόλου.

Εἰς τοῦτο ἐγκρίνεται, κύριοι, καὶ ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ. Καὶ εἰς τὴν ὅλην αὐτὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως μέχρι τοῦδε, ὁ Κόσμος τῶν βιομηχανῶν ἔκρινε (καλῶς ἢ κακῶς, ἀδιάφορον) ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ παρέμβῃ εἰς τὰς κατευθύνσεις τῶν Κυβερνητῶν αὐτοῦ, μὲ μόνην τὴν συναίσθησιν τοῦ

φρόδου του μή και άλλας προσέθετε άνωμα-
λίας εις την χώραν.

Άλλ' εἰμεθα ἠνογκασμένοι πλέον νά τό
εἴπωμεν, ὅτι, μέ Κυβερνητικήν πλάδαρότη-
τα ἐχειρίσθησαν οἱ κατευθύνοντες σήμερον
πᾶς τύχας τοῦ Κράτους καί ὅσα ἀνέκυψαν
καί ἀφορῶντα τήν Κοινωνικήν ἰσορροπίαν
καί τὸ Κοινωνικόν Καθεστῶς ζητήματα.

Εἶναι ἀναντίρρητον δ' αὖ τὸ ὑφιστάμενον
Κυβερνητικόν Συγκρότημα, ὅτι ἀνέχεται καί
ὑποκίεται καί τὰς ἔσωθεν καί τὰς ἔξωθεν
καί πολλαχόθεν πιέσεις τῶν θορυβοῦντων.

Καί εἰς τήν περίπτωσιν αὐτὴν πρέπει νά
ἐνισχύσωμεν παντοστρόπως πᾶσαν κατευ-
θυνσιν τείνουσαν πρὸς ἐδραίωσιν τοῦ Ἀσπι-
κοῦ Καθεστῶτος.

Αἱ δ' οὖν ἐπιτακτικὸν ἔχμεν καθήκον καί
ἀπαράβατον τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἡ Βιομη-
χανικὴ τάξις, παρέμβῃ ἤδη, ἀποδυσμένη εἰς
ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Κοινωνικοῦ Καθεστῶτος καί
ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς ὡς εἴμε-
θα βέβαιοι ὅτι πᾶσαι αἱ τάξεις καί αὐτὴ ἐπὶ
ἡ καθαρῶς ἐργατικὴ θέλει ταχθῇ ἀλληλέγγυ-
ως πρὸς ἀγῶνα, ὅστις θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν
Κοινωνικήν ἰσορροπίαν, καί θὰ ἰδηγῇ ἀσφα-
λῶς τὴν χώραν πρὸς τὴν εὐημερίαν.

Ἐν τέλει ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Βιο-
μηχανῶν ἀπεδέχθη διὰ βoῆς τὸ κατωτέρω
πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ψήφισμα:

1) Ἐπιδομαίνει τὴν μέχρι τοῦδε στάσιν
τῆς διακοπῆς ἐπιτροπῆς τοῦ συνδέσμου τῶν
Ἑλλήνων βιομηχανῶν καί ἐξουσιοδοτεῖ ταύ-
την ὅπως συνεχίσῃ καί λάβῃ τὰ ἐνδεκνύμε-
να μέτρα ἀμύνης, τασσομένη παρὰ τὸ πλεον-
εὖς αὐτῆς ἀλληλέγγυος καί πειθαρχούσα,
πρόθυμος νά προβῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν πρὸς
ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τῆς καί προάσπιν
τῶν συμφερόντων τῆς, ἅτινα θεωρεῖ καὶ συμ-
φέροντα ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας.

3) Τάσσεται ἀλληλέγγυος πρὸς τὰς λοι-
πὰς κοινωνικάς τάξεις αἵτινες πᾶσαι ὑπεφέ-
ρουσιν ἐκ τῆς δημιουργηθείσης καταστάσε-
ως, ἐτοιμὴ νά δράσῃ μετ' αὐτῶν.

3) Προσκαλεῖ τὴν βουλὴν καί τὴν κυβέρ-
νησιν τῆς χώρας ὅπως ἐξερχόμεναι τῆς πα-
θητικῆς στάσεως, ἣν μέχρι τοῦδε ἐτήρησαν,
ἀπαναφέρωσι τὴν ἰσχὺν τῶν κειμένων νόμων
καί ἐφερρόσωσι τὰς ὑπὸ τοῦ συντάγματος
παρεχόμενας ἐγγυήσεις καί διὰ τὴν ἐλευθε-

ρίαν τῆς περιουσίας, τῆς ἐργασίας καί τῶν
ἀτόμων, πατάξωσιν δὲ τοὺς ἐκ τῶν νόμων
τούτων ἐκτρεπομένους, ἄλλως δὲ θεωρηθῇ
ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἤρθησαν πλέον αἱ ἐγγυήσεις
αὗται καί αἱ ἐλευθερίαι.

4) Προσκαλεῖ τὴν τιμίαν καί φιλόπονον
ἐργατικὴν τάξιν ὑπὲρ ἧς ἐνδιαφέρεται καί
ἐκ πόνου καί ἀγάπης πρὸς τοὺς συνεργά-
τας αὐτῆς καί διότι ἀποτελοῦσι παραγωγικὰ μέ-
λη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἵνα ἠνωμένοι
ἀποτινάξωσι τὴν βίαν ἐπιβληθεῖσαν βαρεῖαν
ἐκμετάλλουσιν καί καταδυνάστευσιν καί

5) Συγχαίρει τὸ συμβούλιον καί τὴν διεύ-
θυνσιν τῆς Ἑταιρείας χημικῶν προϊόντων καί
Λιπασμάτων ἥτις διὰ τῆς σθενορᾶς στάσε-
ως τῆς, μὴ φεισθεῖσα ζημιῶν καί κινδύνων,
ἔδωκεν εἰς ὅλους σοβαρὸν μάθημα καί πα-
ράδειγμα, ὅπερ μ' ἐμύμεινοι πάντες θέλομεν
ἀσφαλῶς καί ταχέως ἰδῇ ἐπικρατοῦντα τὰ
νόμιμα καὶ δίκαια πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν ὁ-
λων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Οὕτω θὰ δυνή-
θῃ καί ἡ πατρίς ἡμῶν μετὰ τόσας τολαιπω-
ρίας καί δεινὰ νά εἰσελθῇ τέλος εἰς περιό-
δον προόδου, ἀναπτύξεως καί εὐημερίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τεύχος ἡ ἐν τῇ
«Νέα Ἐποχῇ» δημοσιευθεῖσα μελέτη τοῦ
κ. Ἀντων. Δεκοπούλου, διευθυντοῦ τῆς
Νομαρχίας Ἀττικῆς καί Βοιωτίας, «Ἀἴμος
καί Κράτος».

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Νέας Ἐποχῆς»
ποιεῖται θερμὴν ἐκκλήσιν πρὸς τοὺς καθυ-
στεροῦντας τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος
τρίτου ἔτους ἀξιότιμους συνδρομητὰς ὅπως
ἐμβάσωσιν τὸ ταχὺ ἔργον αὐτὴν. Ἐτιμώθη
κατὰ κόρον ὅτι μοναδικὸς πόρος τῆς «Νέ-
ας Ἐποχῆς» εἶναι αἱ συνδρομαί. Ὅταν
αὗται λείπουν, θὰ λείψῃ καί ἡ «Νέα Ἐ-
ποχή» ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἀγῶνος ὃν διεξάγει.

Ἐν διόματι τῆς ἰδέας ὑφ' ἧς κατεχό-
μεθα πάντες καί ἦν ἐπηρετοῦμεν παρακα-
λοῦμεν τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς τῆς
«Νέας Ἐποχῆς» νά στηρίξουν διὰ τῆς
συνδρομῆς αὐτῶν τὸν ὥραιον αὐτῆς ἀγῶνα.

ΤΣΑΚΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΟΙ ΖΩΝΤΕΣ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΔΩΡΙΕΩΝ

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς δηλώσεως τοῦ ποιητοῦ
κ. Γ. Στρατήγη δι' ἡμετέρας διήγημα εἰς
τὴν Τσακωνικὴν διάλεκτον ἀνεκινήθη πάλιν
τὸ ζήτημα τοῦ γλωσσικοῦ αὐτοῦ ἰδιώ-
ματος, τὸ ὁποῖον διμλεῖται εἰς 14 χωρία
τῆς Κυνορίας, καί περὶ τὸ ὁποῖον ἔχει κα-
τατρίψει τὰ ὡραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ
σοφὸς φιλόλογος καί θαλασσιπότης πρεσβύ-
της κ. Μιχαὴλ Δέφνερ, διὰ νά ἀποδείξῃ
ὅτι ἡ Τσακωνικὴ διάλεκτος εἶναι κατ' εὐ-
θεῖαν ἀπόγονος τῆς ἀρχαίας Δωρικῆς δια-
σθεῖσα διὰ μέσου τόσων αἰώνων εἰς τοὺς
παρὰ τὰς νοτιοανατολικὰς ὑπώρειας τοῦ
Πάργωνος κατοικοῦντας Τσακωνίας. Τὸ
ἔργον τοῦ κ. Δέφνερ, βαθὺ καί πολυμερές,
ἐπιστημονικὸν καί δημιουργικόν, ἔδωκε πολ-
λοὺς τοὺς ἀντιφρονούντας ἀπὸ τοῦ 1875
ὅτε ἐδημοσίευσεν τὰς δύο πρώτας περὶ τῶν
Τσακωνῶν καί τῆς γλώσσης αὐτῶν διατρι-
βάς του, καί ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1831 καί ἐν-
τεῦθεν ὅτε ἐδημοσίευσεν τὴν συνδρομὴν τῆς
ἐν Βερολίῳ Ἀκαδημίας γερμανιστὶ τὴν
Τσακωνικὴν Γραμματικὴν του.

Παρ' ὅλας ὅμως τὰς ἀντιρρήσεις τῶν
γλωσσολόγων καί τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα
ἔτη ἀσχοληθέντων ὅχι ἐπισταμένως μετὴν
τσακωνικῆς διαλέκτου κ.κ. Ψυχάρη, Πε-
ρινιέ καί Ἑοσελινκ, ὁ κ. Δέφνερ ἐξηκολού-
θησε τὰς μελέτας του καί ἐξέδωκε κατὰ τὸ
1823 τὸ «Λεξικὸν τῆς Τσακωνικῆς Δια-
λέκτου», ἔργον μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἀ-
ξίας καί γλωσσολογικῆς ἱκανότητος, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ παραμείνῃ μνημειῶδες ἐν τῇ
ἱστορίᾳ τῶν νεοελληνικῶν διαλέκτων. Τίνα
σημασίαν ἔχει τὸ ἔργον τοῦ σοφοῦ διδά-
κτορος; τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας φαί-
νεται ἐκ τῆς ἐξῆς δηλώσεως του: «Εἰ, κα-
τάλληλον ἀκόμη ἐποχὴν ἐπρόφθασα νά ἐ-
πιληφθῶ τῆς μελέτης καί ἐρεῦνης τῆς
Τσακωνικῆς διαλέκτου. Τοῦτο πρέπει ἰδί-
ως νά τονίσω. Διότι κατὰ τὰ ἔτη 1874
ἔως 1880 ἔζων ἀκόμη εἰ, τὰ ὁρεῖνὰ χω-
ρία πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν
εἶχον κατεβῇ ἀπὸ τὰ βουνά των, καί δὲν ἐ-
γνώριζον Ἑλληνικὴν γραφὴν καί ἀνάγνω-

σιν. Ἀλλὰ καί εἰς αὐτὸ τὸ Δεωνίδιον ἔζων
ἀκόμη πολλοί, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν νεότητά
των ποτὲ τοῦ ἐμπροσθοῦ τοῦ Πρωσοῦ διὰ
τοῦ Ἑμπερτίν (1827) εἶχον ζήσει ἐκεῖ ἐ-
πὶ τῇ καὶ διήκουν ἀκόμη τὰ ἀρχαῖα ἡθῆ
καὶ ἔθιμα καί ἦν ἀρχαῖαν αὐτῶν διάλεκτον.
Εἰ το Δεωνίδιον δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἀ-
κόμη ἡ νεοελληνικὴ. Τό ε ἡδύνα ὁ τι. ἀ-
κόμη νά ἐκείνην γνησίαν τσακωνικὴν δι-
άλεκτον. Κα ὅτι οἱ σ ἐνοκέφαλοι διδάσκα-
λοι ἀπηγόρευον εἰς τὰ παῖδιά νά διμλοῦν
ἀναμε αὐτῶν τσακωνικὴ καὶ οἱ πόρ ἐσιῶν
σι τῶν ἠνοίχθης ν διάπλ τε. εἰς τὴν νεο-
ελληνικὴν. Εἰ, τὰ ἑλληνικὰ λέξεις ἤρχισαν
νά δίδουν τσακωνικά καὶ λήξει, ἀρχ τε
δὲ σ κωνικὴ λέξεις ὀλίγον καὶ ὀλίγον ἐ-
λησμονοῦντο. Σήμερον ἡ Τσακωνικὴ δια-
τρίβει οἱ εἰ, τὰ ὁρεῖνὰ χωρία, εἰ, τὰ καλὴ
βι καὶ τὰ μ νδριά τῆς. Πλ τοχώρις καὶ
εἰ, τὰ Τυρουέλλα, διότι αὐτὰ δὲν ἔχουν
συγκοινωνίαν ἀτμοπλοικῆν. Περί τούτου ἔ-
βεβαιώθη κατὰ τὰ, δύο περιοδεῖα τὰς ὁ-
ποῖα, ἔκαμα κατὰ τὴν ἐναρξιν καί τὸ φθινό-
πυρον τοῦ παρελθόντος ἔτους. Αὐτὴ εἶναι ἡ
εἰκὼν τῆς ἐξελίξεως τῆς Τσακωνικῆς δια-
λέκτου τὴν ὁποίαν ἀπὸ πεντηκονταετίας
σχεδὸν παρακολοῦθω».

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πεντηκονταετίας
αὐτῆς δὲν ἐπανθεν ὁμολογουμένως νά μελε-
τῇ ἐπιτοπῶς τὴν τσακωνικὴν διάλεκτον.
Εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ «Δε-
ξικογραφικὸν Ἀρχεῖον» ὑπάρχουν ἤδη τέσ-
σαρες μελέται αὐτοῦ περὶ τοῦ φθινογλο-
γικοῦ μέρους τῆς Τσακωνικῆς διαλέκτου,
φωτογεντολογία αὐτῆς μετὰ παραστήματος
παραλλαγῶν τῆς διαλέκτου περιλαμβάνον-
848 σήματα τσακωνικά μεθ' ὧν τῶν τῶ-
πων τοὺς ὁποῖους ἤκουσεν ὁ συγγραφεὺς.

Ἀλλὰ δὲν ἐσταμάτησε μέχρις ἐδῶ ἡ μα-
κρὰ ἐργασία του. Συνέγραψε διατριβάς εἰς
τὴν τσακωνικὴν διάλεκτον. Ἀπέδειξε ὅτι
μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς παρελθούσης ἑκα-

τονταειηρίδος πρωτεύουσα της Κυνοουρίας δὲ τὸ Δεωνίδιον, ἀλλὰ ὁ Πραισιτὸς ἐτῶν ὑπωρειῶν τοῦ Πάριωνος καὶ 6 ὥρας μακρὰν τῆς θαλάσσης

Τὸ ἔργον τοῦ Μιχαὴλ Δέφνερ ἐξετιμήθη θεόντως ὑπὸ ἡμεδαπῶν καὶ ξένων παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τῶν ἐκ οὐσιμότητος ἀντιφρο-
νούντων. Ὁ ἡμέτερος Γ. Χατζηδάκης, ὁ Τούμπ, ὁ Σκούτι καὶ ἄλλοι θεωροῦν αὐτὸ ἔργον μεγίστης γλωσσολογικῆς ἀξίας. Καὶ ἄλλοι ἠσχολήθησαν περὶ τὴν τσακωνικὴν διάλεκτον, ὡς ὁ μακαρίτης Θ. Οἰκοδόμου, ὁ Γουσταῖος Ντεβίλλ, ὁ Θίρ, ὁ Μάρις Σμιθ καὶ τελευταῖον ὁ Μιχαὴλ Δέφνερ, ἐκ-
δώσας μικρὸν ποίημα περὶ τῆς τσακωνικῆς διαλέκτου με συντομον λεξιλό-
γιον, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ προσθέσῃ ἴστω καὶ ἓνα λίθον ἐπὶ πλεον εἰς τὸ οἰκο-
δόμημα τοῦ Μιχαὴλ Δέφνερ, τὸν ὁποῖον δικαίως ἡ Κοινότης Δεωνιδίου ἀνεκήρυξε
πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐπὶ μὲν αὐτῆς τῆς δημοτικῆς.

Ἡ Κυνοουρία—ἡ Τσακωνία δηλαδὴ ἡ ὄχι παραλόγως ὡς Λακωνία ἠχοῖσα εἰς τὰ τεοελληνικά ὡς αὐτὴν οὕτω τὸν γλωσσολό-
γον καὶ ιστοριοδίφην ης.

Τὰ τσακωνικά παραμῦθια ἐπὶ τόπου συλ-
λεγμένα καὶ με ἀθροσμένα καὶ εἰς τὴν δημο-
τικὴν γλῶσσαν δεικνύουν ὅλας τὰς γλωσ-
σικά διαφορὰς τῆς τσακωνικῆς διαλέκτου
καὶ ἡ γρηγορία καὶ ἀγωγή αὐτῆς ἐκ τῆς
ἀρχαίας Δωρικῆς, ἰδίως εἰς τὰς καλῆς
ἐξαι.

Ὁ κ. Δέφνερ εἶνε Βαναρὸς εἰς τὴν κα-
ταγωγήν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἰδὼν ἐμποδίζει νὰ
θεωρηθῇ φυσικὰ ὡς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀγ-
γλοσαξωνικὴν φυλὴν εἶνε ὡς Σάξωνα. Κα-
τὰ τὸν δὲ μὲν τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τῇ Τσακωνι-
κῇ γλώσσῃ καὶ ἐν γένει τῇ Τσακωνίᾳ
μελεῶν τὸν εὐλόγως δύναται νὰ ὀνομα-
σθῇ ὄχι πλέον Βαναρὸς, ἀλλ' Ἀγγλοσαξ-
ωνικὸς!

Δ. Γ. ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

Ἀλληγογραφία

Κον Γ. Φλαμπουριάδην Κέρκυραν—
Μυρίας εὐχαριστίας. Συγχαρητήρια ἐκλε-
κτῶν φίλων, ὡς ὑμεῖς, μᾶς συγκινοῦν βα-
θύτατα.

Κον Ἰωάν. Καραμανδάνην Πάτρας.—
Πάντοτε εὐγνωμονεῖς διὰ τὴν στοργὴν σας
πρὸς τὴν «Νέαν Ἐποχὴν» θὰ σὰς σταλῇ
ἅμα ὡς ἐκδοθῇ.

Ἐπαναλαμβάνεται ὅτι ὅσοι συνδρομηταὶ
ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ λήξαν-
τος βου ἐτους θὰ λάβουν δωρεὰν ἅμα τῇ
ἐκδόσει τὸν Βον τόμον τῆς Ἱστορίας Δημ.
Γούναρη. Κατὰ συνέπειαν εἶνε περὶ τὸν οἱ
πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν νὰ μᾶς
ἀποστέλλουν τὰ δελτία αὐτὰ θεωροῦνται
ἄκυρα, ἐφ' ὅσον τὸ γραφεῖον τῆς «Νέας
Ἐποχῆς», ἔχει ἀντιλημμέσῃ ὑποχρέωσιν
ἐναντι αὐτῶν.

Ὁμόφρονα—Πράβιον—νὰ ἐξηγηθῶμεν :
Θεωροῦμεν ὅτι μία ἐπανάληψις τῆς κωμωδί-
ας τοῦ δημοψήφισματος τοῦ Ἀπριλίου 1924
δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λύσιν τῆς ὑφιστα-
μένης πολιτικῆς κρίσεως. Διότι τὰ ἴδια θὰ
συμβῶσι καὶ πάλιν ἂν διεξαχθῇ νέον δημο-
ψήφισμα ἐφ' ὅσον δὲν ἔπαυσαν ὁρῶντες
ἐκ τῶν παρασκηνίων οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν
οἱ συνεργήσαντες εἰς τὴν βίαιαν ἀνατρο-
πὴν τῆς Βασιλείας στρατιωτικοὶ παρά-
γοντες. Φρονοῦμεν λοιπὸν ὅτι ἡμεῖς οἱ Βα-
σιλόφρονες ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομεν
συμφερον νὰ ζητήσωμεν νέον δημοψήφι-
σμα.

Νίκον Παπᾶν—Θεσσαλονίκην. Ἄν νο-
μίσετε ὅτι ὁ ἀγὼν θὰ διεξαχθῇ με ὠραίους
λόγους, τότε δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ ἐκφωνῶμεν
ἀπαξάπαντες ἀπὸ ἓνα ἐνθουσιώδη λόγον
καθ' ἑκάστην ὥραν.

«Πατέρα»—Ἐνταῦθα—Σύμφωνοι. Αὐτὸ
ἔγινεν εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ τὴν κατα-
στροφὴν. Ὅλοι, Μοναρχικοὶ, δημοκρατικοί,
σοσιαλισταὶ καὶ κομμουνισταὶ, ἔστρεψαν τὰς
προσπαθείας νὰ ἐκτρέψωσι τὴν ἀρτιωτέραν διαπαιδα-
γωγίαν τῆς νέας γενεᾶς. Ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλλά-
δα, ἐσκέφθησαν ὅτι με τὸν μαλλιαρισμὸν θὰ
προαχθῇ ἡ νέα γενεά.

ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΕΛΛ

SINGLE-DOUBLE-TRIPLE-GOLDEN-GEAR
ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ SELL MEX
ΟΠΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΘΟΥΝ ΟΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΑΙ Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΚΑΝΟΝΙΣΕ
ΤΑΣ ΙΔΙΑΣ ΤΙΜΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΩΝ

SINGLE SHELL
(ΣΙΓΚΛ ΣΕΛΛ)

DOUBLE SHELL
(ΝΤΟΥΠΛ ΣΕΛΛ)

TRIPLE SHELL
(ΤΡΙΠΛ ΣΕΛΛ)

GOLDEN SHELL
(ΓΚΟΛΝΤΕΝ ΣΕΛΛ)

SHELL GEAR OIL
(ΣΕΚΛ ΓΚΕΑΡ ΟΪΛ)

SHELL TRANSMIS-
SION GEAR OIL
(ΣΕΚΛ ΤΡΑΝΣΜΙΣΣΙΟΝ
ΓΚΡΗΣ)

Ὁρυκτέλαιον λεπτόρευστον καὶ μακρῆς διαρκείας. Τὸ ἰδε-
ῶδες ὀρυκτέλαιον δι' αὐτοκίνητα μικρῆς δυνάμεως καὶ μη-
χανὰς ψυχρῶμεναι δι' ὕδατος καὶ αὐτοκίνητα

Ὁρυκτέλαιον μετρίως ρευστότητος, χρησιμοποιοῦμενον εἰς
τὰ πλείστα αὐτοκίνητα πολυτελείας, ἐξασφαλίζον τὴν εὐ-
κολον ἐκκίνησιν καὶ εἰς τὸν ψυχρότερον καιρὸν λιπαίνει ἀ-
μέσως ὅλα τὰ κινούμενα μέρη.

Ὁρυκτέλαιον πολύρευστον ἰδίως διὰ καιρὸν λίαν θερμὸν,
κατάλληλον διὰ μεγάλης δυνάμεως αὐτοκίνητα, λεωφορεία
καὶ βαρὲα αὐτοκίνητα. Κατάλληλον διὰ μοτοσυκλέτας.

Λίαν παχύρευστον εἰδικῶς παρεσκευασμένον διὰ μηχανὰς
ψυχρῶμεναι δι' αἴρος.

Ἐξαιρετικῆς ποιότητος ὀρυκτέλαιον διὰ τὸ κιβώτιον τῶν
ταχυτήτων καὶ τοῦ διαφορικοῦ.

Λίπος διὰ μηχανισμοὺς μεταδόσεως κινήσεων ἐκ τοῦ κινη-
τήρος (Transmission) κυλινδρικοῦ καὶ με μπίλλας.

Τὸ ἰδεῶδες ὀρυκτέλαιον, ὅπως ἀποφεύγετε τὰς ἀπανθρακώσεις. Τὰ ὀρυκτέλαια
ΣΕΛΛ διυλίζονται οὕτως ὥστε νὰ μὴ παρουσιάσῃ ἀνθράκωσιν, ἔχουν δὲ ἀποδει-
χθῇ κατόπιν δοκιμῶν, ὅτι δὲν ἀφίνουν κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἀνθράκα.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ BENZINHN & ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΑ

ΣΕΛΛ

SHELL COMPANY (HELLAS) LTD
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

A. E. B. E. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τηλεγραφική Διεύθυνσις : «ΟΙΝΟΒΟΤΡΥΣ»

Εταιρικόν κεφάλαιον ολοκλήρως καταβεβλημένον Δρχ. 10,000,000.—

Αποθεματικόν μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1922 11,616,111.—

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ & ΟΙΝΑΠΟΘΗΚΑΙ

Εν Μύλοις (Αθηνών), Έλευσίνι, Καλάμαις, Θεσσαλονίκη, Αχαΐα.
Πάρω, Κύμη, Βελίκα, Ιαστούχη, Βραχατίω, Δευκάδι, Σάμω, Αλιβερίω,
Μαρκοπούλω (Αττικής)

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Οίνοι : Λευκοί, Ψυχροί, Γλυκοί, Μοσχάτοι.

Οινόπνευμα Καθαρά δια ποτοποιίαν και μετουσιωμένον διάφωτισμόν και θέρμανσιν.

Οίνοι εις φιάλας : Επιτραπέζιοι, τονωτικοί, θρεπτικοί.

Βερμούτ (εκ φυσικού Μοσχάτου).

Απόσταγμα οίνου : Μ γάλη παρακαταθήκη παλαιών αποσταγμάτων οίνου, παραγωγής του εν Μύλοις Αποσταγματοποιείου.

Κονιάκ άρίστης ποιότητος εκ παλαιού αποστάγματος.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ & ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Λέγεται καταθέσεις επί προθεσμία με τους κάτωθι τόκους
αλληλαγμένους τελείως παντός φόρου.

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Διά τρεις μήνας

Δι' έξι μήνας

Δι' έν έτος και πλέον

8 0/0

8 1/2 0/0

9 0/0

ΕΙΣ ΛΙΡΑΣ ΑΓΓΛΙΑΣ Ή ΔΟΛΛΑΡΙΑ Ή ΧΡΥΣΟΝ

7 0/0

7 1/2 0/0

8 0/0

Κατά την μετά του Δημοσίου σύμβασιν δημοσιευθείσαν εις το υπ' αριθ. 80 φύλλον της εφημερίδος της Κυβερνήσεως, της 5 Μαρτίου 1926, αι πάσα τη Εταιρία καταθέσεις είναι προνομιοϋχοι απαλασσομένης της προσόδου τούτων επί δέκα πέντε έτη παντός φόρου δημοσίου, άπλου ή συνθέτου ή οιοδήποτε άλλου δημοτικού ή τοπικού παρόντος ή μέλλοντος.

Αι καταθέσεις χρησιμοποιούνται έξ ολοκλήρου, δυνάμει της ιδίας συμβάσεως, προς παροχήν λιπασμάτων επί πιστώσει εις τους γεωργούς επί τω αυτό τόκω.